

Nieuwsbrief PR Updates 2020-04

Nummer 4, 2020

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1376](#) 21-04-2020

Gevorderde omvang afgestort pensioen afgewezen omdat bedrag onvoldoende is onderbouwd

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:3299](#) 21-04-2020

Bedrijfstakpensioenfonds mag premies schatten bij verzuim aanleveren loongegevens

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1264](#) 14-04-2020

Premies en boete verschuldigd na niet nakomen betalingsregeling wegens verplichtstelling

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1262](#) 14-04-2020

Werkgever verplicht tot betaling aanvullende premies na einde uitvoeringsovereenkomst

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2865](#) 07-04-2020

Geen hoger nabestaandenpensioen, geen afstand eerder bijzonder partnerpensioen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2848](#) 07-04-2020

Zekerheidsstelling bij niet-afstorting van pensioenaanspraken

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2146](#) 10-03-2020

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor niet betalen pensioenpremie aan bedrijfstakpensioenfonds

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:575](#) 25-02-2020

Overgang van onderneming: twee stichtingen hoofdelijk gehouden tot nakoming pensioen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5690](#) 19-06-2018

Geen afstorting maar zekerheidsstelling pensioen DGA na scheiding

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2011:646](#) 29-03-2011

Verdeling opgebouwd pensioen na scheiding in 1986

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:1223](#) 01-04-2020

Geen vernietiging beslissing commissie van beroep verplichte aansluiting PFZW

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:2376](#) 26-03-2020

Geen verevening pensioen door uitdrukkelijke afstand in huwelijkse voorwaarden

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:2421](#) 25-03-2020

Transitievergoeding wegens slapend dienstverband ook vlak voor pensioendatum

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:3183](#) 20-03-2020

Werkgever is verplicht tot betaling pensioenpremies aan bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:2569](#) 16-03-2020

WVPS van toepassing op Nederlands, maar niet op Australisch pensioen: verdeling bij helfte

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:14525](#) 24-12-2019

Verdeling van pensioen naar Texaans recht naar redelijkheid en billijkheid is 50%

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:6557](#) 28-11-2019

Vorderingen pensioenfonds terugbetaling uitvoeringskosten jegens Achmea afgewezen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:14523](#) 17-04-2019

Niet WVPS maar Texaans recht van toepassing op buitenlandse pensioenregeling

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:1418](#) 03-04-2019

Afwikkeling pensioen na scheiding DGA en faillissement bv

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:5155](#) 14-08-2018

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2600](#) 28-03-2018

Geslaagd beroep op rechtsverwerking pensioenvordering vrouw na scheiding vorige eeuw

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:948](#) 01-04-2020

Verschillende pensioenregeling en doorsneepremie zelfstandige notarissen en loondienstnotarissen toegestaan

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2020:854](#) 02-04-2020

Geen schadevergoeding voor wegvallen voorwaardelijk pensioen ABP na ontslag ambtenaar

Antillen

Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2020:69 02-03-2020

Verrekening pensioenrechten volgens Boon/van Loon inclusief nabestaandenpensioen en duurtetoeslag

RECHTSPRAAK

Gevorderde omvang afgestort pensioen afgewezen omdat bedrag onvoldoende is onderbouwd

Echtscheidingsgeschil. De echtscheiding is uitgesproken door de rechtbank op 12 januari 2012. Vrouw vordert onder meer afstorting van het te verevenen deel van het in eigen beheer opgebouwd pensioen van de DGA. Het door appellante gevorderde bedrag van € 66.903,73 wordt afgewezen. Zij heeft namelijk ook in hoger beroep geen nadere onderbouwing aan de vordering ten grondslag gelegd. Tevens heeft zij nagelaten om een vordering ex artikel 843 Rv in te stellen.

Appellante en geïntimeerde zijn op 5 september 1985 na het opstellen van huwelijkse voorwaarden met elkaar getrouwd. De echtscheiding is uitgesproken door de rechtbank op 12 januari 2012. De vrouw vordert onder meer afstorting van het te verevenen deel van het in eigen beheer opgebouwd pensioen van de DGA. Uit de beschikking van de rechtbank van 20 december 2013 blijkt dat in vennootschap 1 een pensioenvoorziening is getroffen van f 40.696 en dat geïntimeerde 2 de helft van de waarde van het opgebouwde pensioen in vennootschap 1 dient af te storten. Deze beschikking is op dit punt bekrachtigd in de beschikking van het hof d.d. 30 maart 2016. In het bestreden vonnis heeft de rechtbank overwogen dat het door appellante gevorderde bedrag van € 66.903,73, zeker in relatie tot het door de rechtbank in haar beschikking van 20 december 2013 genoemde bedrag van f 40.969, een nadere onderbouwing verdiende. Ook in hoger beroep laat appellante echter na deze nadere onderbouwing te geven, hetgeen voor haar rekening en risico dient te blijven. Appellante stelt weliswaar dat zij nimmer stukken van geïntimeerde 2 heeft gekregen waarmee de waarde van het pensioen kan worden vastgesteld, maar de rechtbank heeft appellante in het bestreden vonnis reeds gewezen op de mogelijkheid om een vordering ex artikel 843a Rv in te stellen, van welke mogelijkheid – ook in hoger beroep – appellante geen gebruik heeft gemaakt. Voor zover de stelling van appellante aldus begrepen dient te worden dat zij herroeping wenst van de beschikking van de rechtbank d.d. 20 december 2013 dan wel de beschikking van het hof d.d. 30 maart 2016, kan dit, onder verwijzing naar hetgeen in r.o. 6.19 is overwogen, niet slagen. De grief slaagt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1376

Zaaknummer: 200.261.240_01

Rechters: G.J. Vossestein, P.P.M. van Reijssen en T.J. Mellema-Kranenburg

Advocaten: J.A.M. van Weely en M.C.J. de Schepper

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Bedrijfstakpensioenfondsen mag premies schatten bij verzuim aanleveren loongegevens

Werkgever valt onder werkingssfeer Bedrijfstakpensioenfondsen bouw en sociale fondsen. De werkgever maakt in hoger beroep bezwaar tegen de premieschatting. Het bedrijfstakpensioenfonds en de sociale fondsen stellen dat de werkgever heeft verzuimd gegevens aan te leveren, waarna een schatting is gemaakt. Het hof oordeelt dat bij verzuim om loongegevens te verstrekken de fondsen bevoegd zijn om de hoogte van de premies te schatten. Zij mogen een ruime schatting maken die niet nauwkeurig hoeft te zijn.

De Stichtingen (bedrijfstakpensioenfonds en sociale fondsen in de bouwsector) vorderden in eerste aanleg veroordeling van Grondwerken Kerkdriel tot betaling van een bedrag van € 927.438,39. SBB legt daaraan ten grondslag dat Grondwerken Kerkdriel een werkgever is in de bouwnijverheid en daarom verplicht onder de werkingssfeer van Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid valt, zoals opgenomen in de Wet Bpf2000. Op grond van het bepaalde in die wet is Grondwerken Kerkdriel gehouden om de premies voor haar werknemers uit hoofde van een verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds te betalen. Grondwerken Kerkdriel is bovendien verplicht om zijn volledige en juiste gegevens tijdig aan het fonds te verstrekken. Door niet tijdig de verschuldigde premies te betalen is Grondwerken Kerkdriel door het verlopen van de termijn in gebreke. SABI legt aan haar vordering ten grondslag dat de cao BTER van toepassing is en daarom een bijdrage verschuldigd is aan SABI over elke dag waarop loon wordt ontvangen. SOOBI stelt dat Grondwerken Kerkdriel een werkgever is in de bedrijfstak op grond van de toepasselijke CAO BTER. Grondwerken Kerkdriel is aan SBB een bijdrage verschuldigd over elke dag waarover loon wordt ontvangen. Grondwerken Kerkdriel heeft de verschuldigde bijdragen (deels) onbetaald gelaten. Voor zover Grondwerken Kerkdriel heeft verzuimd om loongegevens te verstrekken aan de Stichtingen zijn de Stichtingen bevoegd om de hoogte van de premie in te schatten. De kantonrechter heeft geoordeeld dat Grondwerken Kerkdriel

onder de werkingssfeer van de Stichtingen valt en niet de benodigde gegevens heeft aangeleverd om de verschuldigde bedragen te kunnen berekenen. De ambtshalve opgelegde nota's zijn verschuldigd en Grondwerken Kerkdriel is veroordeeld tot betaling van de vordering. In hoger beroep komt Grondwerken Kerkdriel op tegen de toewijzing van de vordering. Haar verweer ten aanzien van de gevorderde hoofdsom is dat de geschatte premies en bijdragen te hoog zijn. Deze opgelegde premies zijn namelijk hoger dan de gehele loonsom. Het hof overweegt dat de Stichtingen de uitgangspunten voor hun schattingen hebben toegelicht. Een concreet verweer tegen de door de Stichtingen blijkens die nota's gehanteerde uitgangspunten (het aantal werknemers dat volgens informatie van de stichtingen bij Grondwerken Kerkdriel in dienst was, gecombineerd met aannames over lonen, arbeidsduur en andere grondslagen) ontbreekt. Aanknopingspunten voor een – in haar visie juiste(re) – schatting worden door Grondwerken Kerkdriel evenmin gegeven. Daarbij neemt het hof mede in aanmerking dat De Stichtingen het recht hebben om uit te gaan van een ruime schatting van de premies, die niet nauwkeurig hoeft te zijn (en in dit geval ook niet nauwkeurig kan zijn gelet op de onvolledige gegevens die zijn verstrekt door Grondwerken Kerkdriel), mede gelet op het aansporingskarakter van de bevoegdheid om premienota's op grond van schattingen op te leggen. Dit betekent dat Grondwerken Kerkdriel onvoldoende onderbouwt waarom de op grond van die schattingen opgelegde nota's niet van kracht kunnen blijven en niet verschuldigd zijn. De grief faalt. Het hof merkt nog op dat de Stichtingen zich ook in hoger beroep bereid hebben verklaard om, na correcte aanlevering van de benodigde loon- en premiegegevens door Grondwerken Kerkdriel, tot herberekening van de verschuldigde premies over te gaan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:3299

Zaaknummer: 200.251.014

Rechters: P.P.M. Rousseau, O.G.H. Milar en H.F.P. van Gastel

Advocaten: J. Verbeeke en N.J.C. van Dorsselaer-Spapen

Wetsartikelen: 6:119 BW en 8 Wet BPF2000

RECHTSPRAAK

Werkgever verplicht tot betaling aanvullende premies na einde uitvoeringsovereenkomst

Geschil over omvang betalingsverplichting nadat de uitvoeringsovereenkomst tussen Achmea en Vion N.V. is geëindigd. Achmea eist betaling van € 173.302,89 aan aanvullende premies van Vion ICT en Vion N.V. In de uitvoeringsovereenkomst (looptijd 2014-2015) staat dat er een aanvullende premie aan Interpolis verschuldigd is van €9.999 indien de uitvoeringsovereenkomst door opzegging door de werkgever eindigt voor 31 december 2018. Vion heeft niet verlengd, dus niet opgezegd. Het hof oordeelt dat uit de uitvoeringsovereenkomst in onderlinge samenhang bezien duidelijk blijkt dat het de bedoeling van partijen was dat Vion na 31 december 2018 niet meer de aanvullende premie hoefde te betalen wanneer zij dan nog steeds een uitvoeringsovereenkomst had met Achmea en dat, hoe eerder die uitvoeringsovereenkomst zou eindigen, hoe hoger het bedrag zou zijn dat zij aan aanvullende premie zou moeten voldoen. Deze bedoeling volgt ook uit de tekst van de offerte van november 2013. Vion mocht redelijkerwijs niet verwachten dat Achmea geen aanspraak zou maken op de aanvullende premies wegens een dekkingsgraadtekort. Uit de offerte blijkt duidelijk dat het de bedoeling was van Achmea dat zij aanvullende premies in rekening zou brengen wanneer Vion binnen 5 jaar voor een andere pensioenverzekeraar zou kiezen. Ook blijkt uit de offerte duidelijk dat het gaat om premies uit het verleden. De jaartallen worden genoemd en er wordt vermeld dat het gaat om aanvullende premies voor SPS. In de offerte is daarover vermeld dat Vion een evenredig aandeel heeft in € 730.103,58.

Geschil over omvang betalingsverplichting nadat de uitvoeringsovereenkomst tussen Achmea en Vion N.V. is geëindigd. Appellanten zijn vennootschappen uit de Vion Groep. De Vion Groep had een pensioenovereenkomst met hun werknemers. Tot 1 januari 2014 werd die pensioenovereenkomst uitgevoerd door de Stichting Pensioenfonds (hierna: SPS). N.V. Interpolis BTL (hierna aangeduid als Achmea) trad op als herverzekeraar van SPS. Tot de Vion Groep behoorde ook Vion Ingredients Nederland. Vion Ingredients is in 2013 door een fusie opgegaan in Darling Ingredients Inc. Er is toen afgesproken dat SPS mee zou gaan naar Darling. Vion moest op zoek naar een nieuwe uitvoerder. Achmea heeft op 20 oktober 2014 een uitvoeringsovereenkomst ondertekend. Vion heeft deze ondertekend op 12 november 2014. Hiertussen heeft Vion op 30 oktober aan Achmea laten weten dat zij de uitvoeringsovereenkomst niet wilde verlengen. De uitvoeringsovereenkomst ging in per 1 januari 2014 en er zou zodoende per 1 januari 2015 een einde komen aan de uitvoering van de pensioenregeling van Vion door Achmea. In de uitvoeringsovereenkomst is bepaald dat er een aanvullende premie aan Interpolis verschuldigd is van €9.999 indien de uitvoeringsovereenkomst door opzegging door de werkgever eindigt voor 31 december 2018. Op 22 december 2014 heeft Achmea aangegeven dat er een fout is gemaakt en dat het bedrag € 173.302,89 moet zijn. Vion heeft betwist dat zij dit bedrag is overeengekomen aan aanvullende premies aangezien in de uitvoeringsovereenkomst het bedrag van € 9.999,00 wordt vermeld. De kantonrechter heeft de vordering van Achmea tot betaling door Vion van € 173.302,89 toegewezen. Vion heeft negen grieven tegen de bestreden vonnissen aangevoerd. Vion stelt dat er geen aanvullende premie aan Achmea verschuldigd is omdat de uitvoeringsovereenkomst niet is geëindigd als gevolg van opzegging. Vion stelt dat zij de uitvoeringsovereenkomst slechts niet wilde verlengen. Volgens het hof moet de overeenkomst worden uitgelegd aan de hand van de Haviltex-norm. Het gaat niet enkel om de taalkundige bewoordingen maar ook om de zin die partijen over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen en gedragingen mochten toekennen en op hetgeen zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Het hof is van oordeel dat uit de artikelen 15 en 16 van de uitvoeringsovereenkomst, in onderling verband gelezen, duidelijk blijkt dat het de bedoeling van partijen was dat Vion na 31 december 2018 niet meer de aanvullende premie hoefde te betalen wanneer zij dan nog steeds een uitvoeringsovereenkomst had met Achmea en dat, hoe eerder die uitvoeringsovereenkomst zou eindigen, hoe hoger het bedrag zou zijn dat zij aan aanvullende premie zou moeten voldoen. Deze bedoeling volgt ook uit de tekst van de offerte van november 2013 en redelijkerwijs mocht Vion ook niet verwachten dat Achmea geen aanspraak zou maken op de aanvullende premies wegens een dekkingsgraadtekort. Wanneer de door Vion voorgestane uitleg zou worden gevolgd, zou dat betekenen dat Vion het (binnen de periode tot 31 december 2018) in de hand heeft of zij de aanvullende premie verschuldigd wordt. Wanneer de door Vion voorgestane uitleg wordt gevolgd, kan Vion door te kiezen voor

een 'aanzegging' in plaats van een 'opzegging' voorkomen dat zij aanvullende premies moet betalen. Het hof is van oordeel dat dit een zo onaannemelijke uitleg is, dat Vion daarin niet kan worden gevolgd. Het hof is met Achmea van oordeel dat artikel 15 zinledig zou zijn als de door Vion voorgestane uitleg zou moeten worden gevolgd. Dat weegt naar het oordeel van het hof zwaarder dan het feit dat de overeenkomst is opgesteld door (juristen van) Achmea en dat Achmea een van de grootste verzekeraars is van Nederland en vele overeenkomsten pleegt af te sluiten. Het hof kan er niet van uitgaan dat Achmea als grotere of veel professionelere partij heeft te gelden dan Vion. Vion is geen kleine onderneming. De grieven 2 tot en met 5 zien op de vraag of Vion gehouden is om € 173.302,89 aan aanvullende premie te betalen. Uit de offerte blijkt duidelijk dat het de bedoeling was van Achmea dat zij aanvullende premies in rekening zou brengen wanneer Vion binnen 5 jaar voor een andere pensioenverzekeraar zou kiezen. Ook blijkt uit de offerte duidelijk dat het gaat om premies uit het verleden. De jaartallen worden genoemd en er wordt vermeld dat het gaat om aanvullende premies voor SPS. In de offerte is daarover vermeld dat Vion een evenredig aandeel heeft in € 730.103,58. In de e-mail waarmee de conceptuitvoeringsovereenkomst werd gestuurd, is uitdrukkelijk aandacht gevraagd voor dit onderwerp. Het kan niet anders dan dat het Vion duidelijk moet zijn geweest dat het genoemde bedrag van € 9.999 een volledig fictief bedrag betrof én dat het uiteindelijk in de uitvoeringsovereenkomst op te nemen bedrag aanzienlijk hoger zou worden dan dit bedrag. Het gaat immers bij dit in de e-mail genoemde bedrag om minder dan 1,5% van het in de offerte genoemde totaalbedrag (van € 730.103,58). Dat kan niet worden beschouwd als een 'evenredig deel'. En verder is van belang dat het genoemde bedrag een vreemd bedrag is: vier dezelfde cijfers. Deze combinatie van factoren (een vreemd bedrag en een uitermate laag bedrag) maakt dat Vion moet hebben begrepen dat het genoemde bedrag een fictief bedrag was en dat het werkelijke, nog op te nemen, bedrag veel hoger zou zijn. Het hof is dus van oordeel dat Vion er niet op kon of mocht vertrouwen dat het genoemde bedrag van € 9.999 het juiste bedrag was. Vanwege de hiervoor genoemde redenen had Vion bij de ontvangst van de definitieve tekst van de uitvoeringsovereenkomst bij Achmea moeten verifiëren of dat bedrag wel correct was. Om die reden verwerpt het hof ook het verweer van Vion dat zij, Vion, een rechtshandeling heeft verricht (de beslissing om de uitvoeringsovereenkomst met Achmea niet voort te zetten) op basis van het in de overeenkomst genoemde bedrag van € 9.999. Vion mocht er om de hiervoor genoemde redenen niet op vertrouwen dat dit bedrag juist was.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1262

Zaaknummer: 200.239.990_01

Rechters: M. van Ham, H.K.N. Vos en A.W. Rutten

Advocaten: G.R. Derksen en S. van der Vegt

Wetsartikelen: 3:33 BW , 3:34 BW , 3:35 BW en 23 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Premies en boete verschuldigd na niet nakomen betalingsregeling wegens verplichtstelling

Werkgever valt onder verplichtstelling PMT en sociale fondsen metaalsector. Geschil gaat over de vraag of werkgever de betalingsregeling is nagekomen. Dan was een deel van de boete niet verschuldigd. In hoger beroep oordeelt het hof dat PMT en de sociale fondsen voldoende gespecificeerd hebben welke bedragen verschuldigd zijn en dat de werkgever de betalingsregeling niet is nagekomen. Het hof wijst de gevorderde bedragen toe.

Services is een werkgever in de bedrijfstak metaal en techniek; zij heeft zich gespecialiseerd in las- en constructiewerken. Services is op grond van de Wet Bpf 2000 en de afgegeven verplichtstelling verplicht aangesloten bij PMT en daarom een bijdrage verschuldigd aan PMT en de sociale fondsen in de sector OOM en SFMT. De bijdragen werden geïnd door Mn Services. Op 6 november 2015 is ingestemd met een betalingsregeling voor de werkgever, waarbij bij correcte naleving de boete niet in rekening zou worden gebracht. De werkgever houdt zich volgens PMT en de fondsen niet aan de betalingsregeling. Daarop wordt er beslag gelegd en wordt de werkgever gedagvaard. PMT en de sociale fondsen stellen dat zij ondanks facturatie en herhaalde aanmaningen geen (volledige) betaling van de werkgever hebben verkregen. De vorderingen zijn ter incasso uit handen gegeven aan een gemachtigde. Werkgever is op grond van het pensioenreglement een boete over de achterstallige bijdragen aan PMT verschuldigd en op grond van het bijdragereglement bij de toepasselijke cao's een vergoeding voor buitengerechtigde incassokosten aan de sociale fondsen. Ten gunste van de werkgever is in de betalingsregeling afgeweken van het bepaalde dat de boete en buitengerechtigde incassokosten 15% van het verschuldigde bedrag bedragen en is dit percentage aangepast naar 10%. De werkgever stelt dat zij door betaling van de laatste termijn de betalingsregeling van 6 november 2015 is nagekomen en daarom recht heeft op kwijtschelding van de boete en rente van € 9.353,43. Zij vordert schade door het onrechtmatig gelegde beslag op haar bankrekening, welke schade zij inschat op € 10.000 en nader dient te worden vastgesteld door een deskundige. De kantonrechter heeft de vorderingen over en weer

afgewezen. De grieven van PMT en de fondsen zijn gericht tegen het oordeel van de kantonrechter dat hun vorderingen onvoldoende rekenkundig inzichtelijk zijn gemaakt en dat zij niet hebben voldaan aan hun stelplicht. Zij hebben in hoger beroep nadere specificaties overgelegd, gesplitst in de bedragen die de werkgever aan respectievelijk PMT en de sociale fondsen verschuldigd is. In deze nadere specificaties zijn de verschuldigde hoofdsommen en de ontvangen betalingen weergegeven. Ook is aangegeven wanneer welke betaling op welke premienota is afgeboekt. Na verwerking van die betalingen resteren de bedragen waarvan betaling wordt gevorderd. De som van de openstaande bedragen in de nadere specificatie komt overeen met de vorderingen van PMT en de sociale fondsen. Ter onderbouwing van deze nadere specificaties zijn alle aan de vorderingen ten grondslag liggende premienota's in het geding gebracht. In die premienota's staat telkens welk bedrag is verschuldigd. Uit de bij die premienota's gevoegde specificaties blijkt voor welke werknemer over welk tijdvak de bedragen zijn berekend. Naar het oordeel van het hof hebben PMT en de sociale fondsen hun vordering hiermee voldoende onderbouwd. De werkgever heeft niet, althans onvoldoende, weersproken wat PMT c.s. in hoger beroep heeft aangevoerd. PMT en de sociale fondsen hebben met de nadere specificaties in hoger beroep, voorzien van de onderliggende premienota's en specificaties, toegelicht en inzichtelijk gemaakt hoe zij zijn gekomen tot de door hen gevorderde bijdragen, rente, buitengerechtelijke incassokosten, btw en overige kosten. De werkgever is in gebreke gebleven met betaling van de lopende verplichtingen. Uit de betalingsregeling blijkt duidelijk dat deze voorwaarde onderdeel uitmaakte van de regeling. De vorderingen van PMT, OOM en SFMT tot betaling van respectievelijk € 28.318,61, € 1.014,58 en € 335,22 zullen alsnog worden toegewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1264

Zaaknummer: 200.240.948_01

Rechters: M. van Ham, M.E. Smorenburg en A.W. Rutten

Advocaten: J. Verbeeke en A.M.M. de Waal

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zekerheidsstelling bij niet-afstorting van pensioenaanspraken

Geschil over het niet afstorten van pensioenaanspraken na echtscheiding. De man is tot op heden niet overgegaan tot afstorting van de pensioenaanspraken van de vrouw vanwege onvoldoende kapitaal in zijn bv. Het hof oordeelt dat de man zekerheid moet stellen en pandrecht moet vestigen op de vorderingen.

In 2014 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en bepaald dat de man over moet gaan tot afstorting van de pensioenaanspraken van de vrouw die hij heeft opgebouwd in zijn bv. Tot op heden is de man nog niet overgegaan tot afstorting vanwege onvoldoende kapitaal in de bv. De vrouw verzoekt dat de man wordt veroordeeld zekerheid te stellen, uitvoerbaar bij voorraad en met dwangsommen en dat de man haar maandelijks pensioentermijnen moet betalen. Het hof bepaalt dat de man zekerheid moet stellen voor € 195.000 en hiervoor een hypotheek moet vestigen op zijn bedrijfspand en een pandrecht moet vestigen op de vorderingen. De tweede vordering van de vrouw wordt afgewezen. Tot nu toe heeft de man zich gehouden aan de verschuldigde pensioentermijnen en er is geen grond om aan te nemen dat hij in de toekomst tekort zal schieten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2848

Zaaknummer: 200.160.728/01

Rechters: M.L. van der Bel, J.H. Lieber en M.H.H.A. Moes

Advocaten: J. van Ravenhorst en G. de Gelder

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen hoger nabestaandenpensioen, geen afstand eerder bijzonder partnerpensioen

Appellante vordert een verklaring voor recht dat de eerdere ex-partner van haar overleden man afstand heeft gedaan van bijzonder partnerpensioen en veroordeling tot ondertekening van een afstandsverklaring. Zij lijdt schade omdat geïntimeerde het nabestaandenpensioen int terwijl geïntimeerde met haar ex-partner is overeengekomen dat zij zou afzien van iedere vorm van pensioen. Geïntimeerde is niet verschenen. Het hof oordeelt op grond van de toepasselijke PSW dat er geen rechtsgeldige overeenkomst tot stand is gekomen met betrekking tot afstand van pensioenrechten nu een verklaring van het pensioenfonds ontbreekt. Ook is er niet expliciet afstand gedaan van het nabestaandenpensioen waardoor het recht op nabestaandenpensioen blijft bestaan.

De man is van 1990 tot 1994 met D gehuwd geweest. In het kader van de echtscheiding hebben zij een echtscheidingsconvenant opgesteld. Daarin is afgesproken dat D 356 gulden krijgt van het pensioen van de man. De man is van 1996 tot 2003 gehuwd geweest met geïntimeerde. Het huwelijk is in 2003 omgezet in een geregistreerd partnerschap en toen ontbonden. In de beëindigingsovereenkomst hebben partijen uitdrukkelijk afgezien van iedere vorm van pensioenverevening of pensioenverrekening. In 2004 is de man gehuwd met appellante. Het huwelijk is in 2019 ontbonden door het overlijden van de man. Appellante stelt dat de man in de veronderstelling verkeerde dat het pensioen en daarmee ook het nabestaandenpensioen voldoende was geregeld in de beëindigingsovereenkomst met geïntimeerde en dat zij hier afstand van heeft gedaan. Geïntimeerde heeft geweigerd de afstandsverklaring te ondertekenen. Het nabestaandenpensioen wordt uitgekeerd aan geïntimeerde en niet aan appellante. Appellante vordert een verklaring voor recht dat afstand is gedaan van bijzonder partnerpensioen en veroordeling tot ondertekening van een afstandsverklaring. Zij lijdt schade omdat geïntimeerde het nabestaandenpensioen int terwijl

zij met haar ex-partner is overeengekomen dat zij zou afzien van iedere vorm van pensioen. Geïntimeerde is niet verschenen bij rechtbank en hof. De rechtbank heeft de vorderingen van appellante afgewezen. In de eerste grief stelt appellante zich op het standpunt dat de rechtbank, nu geïntimeerde niet was verschenen, de vordering van appellante had moeten toewijzen in plaats van de vordering af te wijzen omdat het gevorderde de rechtbank ongegrond voorkwam. Volgens appellante dient uitgangspunt bij verstek te zijn dat de vordering wordt toegewezen en afwijzing uitzondering. Appellante is van mening dat zij haar vordering uitgebreid heeft onderbouwd en nu geïntimeerde geen verweer heeft gevoerd, de rechtbank niet had kunnen oordelen dat de vordering haar ongegrond voorkwam. Het hof oordeelt: de wetgever heeft met de zinsnede “tenzij deze hem onrechtmatig of ongegrond voorkomt” willen uitdrukken dat de rechter de vordering of een nevenvordering afwijst indien zij rechtens niet toegewezen kan worden (de gestelde feiten kunnen niet tot het beoogde rechtsgevolg leiden of om andere redenen laat het recht toewijzing van de vordering niet toe) of omdat de feiten – ook na eventuele nadere inlichtingen of bewijslevering – zo weinig aannemelijk zijn dat zij de vordering niet kunnen dragen. De rechter is daarbij bevoegd zowel op het vlak van de rechtstoepassing als op dat van de feitelijke vaststellingen de vordering te toetsen. In verband met de summiere beoordelingsgrondslag heeft de rechter op dit punt grote vrijheid, zij het dat hij niet ambtshalve verjaring of gezag van gewijsde kan vaststellen. Hij is wél – en óók in verstekzaken – verplicht om ambtshalve het recht van openbare orde en dwingend recht toe te passen.

Het hof oordeelt voorts dat destijds de Pensioen- en Spaarfondswet (PSW) gold. Artikel 8a lid 2 PSW bepaalt dat er een aanspraak bestaat op weduwepensioen na scheiding tenzij er bij huwelijkse voorwaarden of een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding iets anders is overeengekomen. De overeenkomst is enkel geldig als er een verklaring van het pensioenfonds aan gehecht is. Het hof oordeelt dat er geen rechtsgeldige overeenkomst is gesloten tussen de man en geïntimeerde omdat deze verklaring van het pensioenfonds ontbreekt. Ook merkt het hof op dat de beëindigingsovereenkomst niet kan worden gezien als een rechtshandeling ten aanzien van het recht op nabestaandenpensioen nu dit niet specifiek wordt benoemd in de overeenkomst. De grieven falen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2865

Zaaknummer: 200.268.831

Rechters: M.H.H.A. Moes, R. Prakke-Nieuwenhuizen en J.U.M. van der Werff

Advocaten: S.W.F. Rouwette

Wetsartikelen: 139 Rv, 8a lid 3 PSW en 237 Rv

RECHTSPRAAK

Geen schadevergoeding voor wegvallen voorwaardelijk pensioen ABP na ontslag ambtenaar

Ambtenaar wordt eervol ontslagen na verstoorde arbeidsverhouding. Ambtenaar vordert hogere ontslaguitkering en schadevergoeding. De Raad oordeelt dat de staatssecretaris geen overwegend aandeel heeft gehad in het ontstaan en voortbestaan van de tussen appellant en zijn werkgever ontstane impasse en wijst aanvullende ontslaguitkering af. De Raad ziet evenmin aanleiding voor vergoeding van pensioenschade omdat er onvoldoende causaal verband is tussen ontslagdatum en vervallen voorwaardelijk pensioen bij ABP.

Appellant had sinds 1 december 2009 een vaste aanstelling bij de Rijksoverheid. Vanaf 2015 is de werkrelatie tussen appellant en L (zijn leidinggevende) steeds meer onder druk komen te staan. Er ontstonden discussies en op 3 maart 2015 verliep een gesprek met L over de mogelijke pensionering van appellant niet goed. Om de arbeidsrelatie te verbeteren hebben appellant en L afgesproken om een mediationtraject te starten. Een jaar later is dit traject zonder resultaat geëindigd. De staatssecretaris heeft vervolgens appellant met ingang van 15 maart 2017 eervol ontslag verleend en hem een uitkering toegekend. Dit gebeurde op grond van artikel 99 eerste en tweede lid Algemeen Rijksambtenarenreglement. Aan de beëindiging is ten grondslag gelegd dat er sprake is van een onherstelbaar verstoorde arbeidsverhouding. Omdat het ontstaan en voortduren niet in overwegende mate aan de staatssecretaris kan worden toegerekend, bestaat er volgens de staatssecretaris geen reden om aan appellant een hogere uitkering toe te kennen. Aangaande het ontslag heeft de rechtbank geconcludeerd dat enkel in geschil is of appellant recht heeft op een aanvullende ontslagvergoeding. In het bestreden besluit heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd dat zijn aandeel in het ontstaan van de impasse niet meer dan 50% is. De rechtbank heeft echter aanleiding gezien om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Er is daarbij overwogen dat niet is gebleken dat de staatssecretaris een overwegend aandeel heeft gehad in het ontstaan en voortbestaan van de situatie die tot het ontslag heeft geleid. Wat betreft de schadevergoeding

volgt de rechtbank de stelling van appellant ook niet. Hoewel de staatssecretaris appellant niet direct op de hoogte heeft gesteld van zijn ontslag is de staatssecretaris niet verantwoordelijk voor zijn inkomstenderving in de vorm van het vervallen van zijn voorwaardelijk pensioen bij het ABP. Alles bijeengenomen en gelet op het feit dat de verhoudingen met name verstoord zijn geraakt door inhoudelijke discussie, kan niet worden gezegd dat de staatssecretaris een overwegend aandeel heeft gehad in het ontstaan en voortbestaan van de tussen partijen ontstane impasse. Er bestaat daarom geen grond voor een aanvullende vergoeding. Voor een vergoeding van pensioenschade ziet de Raad evenmin aanleiding omdat er onvoldoende causaal verband is tussen ontslagdatum en vervallen voorwaardelijk pensioen bij ABP.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 02-04-2020

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2020:854

Zaaknummer: 19-148 AW

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: J.G.F.M. Hoffmans

Wetsartikelen: 16 AW 2017

RECHTSPRAAK

Geen vernietiging beslissing commissie van beroep verplichte aansluiting PFZW

Geschil over de vraag of werkgever Senior Service onder de werkingssfeerbepaling van PFZW valt . De Commissie van Beroep heeft de beslissing van PFZW dat de werkgever onder de werkingssfeer valt, bevestigd. In dit geschil oordeelt de rechtbank dat het oordeel van de commissie van beroep het karakter heeft van bindend advies. De beslissing van de Commissie van Beroep kan de marginale toets doorstaan. De beslissing is niet inhoudelijk gebrekkig. De rechtbank wijst het verzoek om vernietiging af.

Senior Service is in 1994 opgericht als stichting voor het verlenen van diensten aan ouderen. In 2011 is zij omgezet in een besloten vennootschap, met in de statuten als doelomschrijving: Het verlenen van diensten en adviezen aan ouderen ter ondersteuning en verhoging van hun welzijn, zelfstandigheid en algemene positie in de samenleving. In een brief van 25 april 2017 heeft PFZW Senior Service meegedeeld dat zij met ingang van 1 januari 2011 verplicht was zich aan te sluiten bij PFZW en voor haar werknemers pensioenpremie af te dragen. Daarover is vervolgens overleg geweest. Op 11 augustus 2017 heeft PFZW bevestigd dat Senior Service zich moest aansluiten.

Na een bezwaarprocedure heeft Senior Service beroep ingesteld bij de Commissie van Beroep van PFZW. De Commissie heeft op 16 juli 2018 de beslissing van PFZW bevestigd. Senior Service vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat de beslissing van de Commissie van Beroep nietig is, althans vernietiging daarvan. De rechtbank oordeelt dat de uitspraak van de Commissie de status heeft van een bindend advies. Daarvoor geldt artikel 7:904 lid 1 van het Burgerlijk Wetboek (BW): Indien gebondenheid aan een beslissing van een partij of van een derde in verband met inhoud of wijze van totstandkoming daarvan in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn, is die beslissing vernietigbaar. De beslissing kan de marginale toets doorstaan, omdat de verplichtstelling, anders dan het geval is in de door Senior Service genoemde rechtspraak (de

Adimec- en Vectorarresten van de HR), geen hoofdzakelijkheids criterium bevat. Dat de onder de verplichtstelling vallende werkzaamheden zodanig incidenteel van karakter zijn dat dit aan verplichtstelling in de weg staat (vgl. HR 1 november 1957, ECLI:NL:HR:1957:228 (Bpf Bouwnijverheid/I.W.)) heeft Senior Service noch bij de Commissie noch in deze procedure (voor zover daarvoor gelet op het beoordelingskader al ruimte zou zijn) onderbouwd. De argumenten die Senior Service aanvoert zijn niet voldoende voor vernietiging van het bindend advies. De vordering van Senior Service wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:1223

Zaaknummer: 7700902

Rechters: P. Krepel

Wetsartikelen: 2 lid 1 Wet Bpf 2000, 6 EVRM en 7:904 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Verschillende pensioenregeling en doorsneepremie zelfstandige notarissen en loondienstnotarissen toegestaan

Geschil over verplichte deelname voor notarissen en verschillende doorsneepremie voor notarissen in loondienst en zelfstandige notarissen. De vraag of de verplichte deelname rechtmatig is, kan worden voorgelegd aan de civiele rechter. Door het goedkeuringsbesluit zijn voor zelfstandige notarissen en notarissen in loondienst verschillende pensioenregelingen tot stand gekomen met een verschillende doorsneepremie. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de toepasselijke regelgeving zich hier niet tegen verzet.

Uit artikel 113a, eerste lid, van de Wna volgt een verplichting voor notarissen, toegevoegd notarissen en kandidaat-notarissen om deel te nemen aan de SPN (voorheen de SNPF). De door [appellant sub 1] opgeworpen vraag of de verplichte deelname verenigbaar is met het Europees recht, kan in deze zaak niet aan de orde komen. Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, valt deze vraag buiten de omvang van het geding. Het gaat in dit geschil om de vraag of de minister goedkeuring mocht verlenen aan de door de SNPF vastgestelde pensioenreglementen als bedoeld in artikel 113b, tweede lid, van de Wna. Het gaat dus om (het oordeel van de minister over) de reglementen zelf en niet om de deelname aan de SPN. De Afdeling ziet dan ook geen aanleiding om prejudiciële vragen over de verplichte deelname aan het Hof van Justitie te stellen. De vraag of de uit artikel 113a van de Wna voortvloeiende verplichte deelname rechtmatig is, kan worden voorgelegd aan de civiele rechter. Door het goedkeuringsbesluit zijn voor zelfstandige notarissen en notarissen in loondienst verschillende pensioenregelingen tot stand gekomen. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de toepasselijke regelgeving zich hier niet tegen verzet. De vraag of zelfstandige notarissen en notarissen in loondienst al dan niet tot dezelfde beroepsgroep moeten worden gerekend kan hierbij in het midden blijven. Als de zelfstandige notarissen en notarissen in loondienst elk een eigen beroepsgroep vormen, dan mag voor elke groep

notarissen een eigen pensioenregeling worden vastgesteld. Dat is niet anders als de zelfstandige notarissen en notarissen in loondienst samen één beroepsgroep vormen. Artikel 23 van de Wvb laat ruimte voor de mogelijkheid dat binnen één beroepsgroep verschillende pensioenregelingen worden vastgesteld. Gelet op de tekst van deze bepaling en de toelichting in de geschiedenis van de totstandkoming van de Wvb (Kamerstukken II 1968/69, 10216, nr. 3) is met dit artikel niet meer beoogd dan dat voor alle deelnemers aan één pensioenregeling dezelfde doorsneepremies gelden. In de door de rechtbank aangehaalde passages uit de totstandkomingsgeschiedenis ziet de Afdeling geen aanleiding om hier anders over te oordelen. In die passages wordt uitgegaan van de in de Wvb geregelde situatie, waarbij een beroepspensioenregeling verplicht wordt gesteld in een besluit van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op grond van de Wvb. Notarissen zitten in een andere situatie. Zij zijn verplicht om pensioen op te bouwen door deelname aan een pensioenfonds. Die verplichting vloeit niet voort uit een op grond van de Wvb genomen besluit, maar rechtstreeks uit artikel 113a, eerste lid, van de Wna. De Wvb is slechts van toepassing voor zover het gaat om de bepalingen die in artikel 113c, eerste lid, van de Wna van overeenkomstige toepassing zijn verklaard. Enkele van overeenkomstige toepassing verklaarde bepalingen bieden bovendien aanknopingspunten voor het oordeel dat het is toegestaan om meerdere beroepspensioenregelingen binnen één beroepsgroep te hanteren. Zo staat in artikel 20, derde lid, van de Wvb dat een beroepspensioenregeling beperkt kan zijn tot een deel van een beroepsgroep. Als een beroepspensioenregeling beperkt kan zijn tot een gedeelte van een beroepsgroep, moet het voor het andere deel van de beroepsgroep mogelijk zijn een aparte pensioenregeling te treffen. In artikel 119 van de Wvb wordt de mogelijkheid dat een beroepspensioenfonds meerdere beroepspensioenregelingen uitvoert uitdrukkelijk genoemd. Van belang is voorts dat artikel 20, eerste lid, van de Wvb, waarin is bepaald dat een beroepspensioenregeling in overwegende mate is bestemd voor zelfstandig werkende beroepsgenoten in artikel 113c, eerste lid, van de Wna niet van overeenkomstige toepassing is verklaard. Die bepaling geldt dan ook niet voor de pensioenopbouw van notarissen. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen dat het goedkeuringsbesluit in strijd met artikel 23 van de Wvb is genomen.

Voor de vaststelling en wijziging van de pensioenregelingen van de SPN is geen representativiteitstoets nodig. Artikel 12 van de Wet verplichte deelneming in een Bedrijfstakpensioenfonds 2000 is namelijk niet van toepassing. Ook artikel 11 van de Wvb, waarin een representativiteitstoets is voorgeschreven, is niet van toepassing. Artikel 11 van de Wvb wordt in artikel 113c van de Wna niet genoemd en is dus niet van overeenkomstige toepassing verklaard. Voor zover appellant sub 1 heeft betoogd dat het notariaat ten onrechte is uitgezonderd van de representativiteitstoets valt dit buiten de omvang van het geding. Het oordeel betekent dat het besluit tot goedkeuring van de wijzigingen van de

pensioenreglementen van de SNPF in stand blijft.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:948

Zaaknummer: 201905634/1/A3

Rechters: J.J. van Eck, C.M. Wissels en H.C.P. Venema

Advocaten: R. van Arkel, F.W. van Herk, S.H.G. Cnossen en P. Jansen

Wetsartikelen: 113a lid 1 Wna

RECHTSPRAAK

Geen verevening pensioen door uitdrukkelijke afstand in huwelijkse voorwaarden

Geschil over vermogensverdeling in echtscheidingszaak. Vrouw vordert verevening van het pensioen. Partijen hebben in hun huwelijkse voorwaarden uit 1992 in artikel 13 als volgt bepaald: ‘Er vindt geen verrekening plaats van de waarde van aanspraken op al of niet ingegaan pensioen.’ De rechtbank oordeelt op grond van artikel 11 WVPS en rechtspraak dat partijen met het oog op een eventuele echtscheiding de bedoeling hebben gehad dat de waarde van de vóór en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken niet wordt verrekend. De rechtbank wijst het verzoek tot verevening af.

Man en vrouw zijn in 1992 gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Geschil in verband met echtscheiding. Voor wat betreft pensioen verzoekt de vrouw verevening van de pensioenrechten. Zij stelt dat de huwelijkse voorwaarden zijn opgemaakt voor de inwerkingtreding van de Wet Verevening Pensioenrechten. Volgens de vrouw vindt verevening plaats, tenzij partijen bij het opmaken van de huwelijkse voorwaarden met het oog op de echtscheiding uitdrukkelijk anders hebben bepaald. Artikel 11 van de Wet Verevening Pensioenrechten (WVP) bepaalt: ‘Indien de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden gemaakt voor de inwerkingtreding van deze wet algehele gemeenschap van goederen tussen hen hebben uitgesloten of beperkt, vindt verevening van pensioenrechten als bedoeld in deze wet plaats, tenzij de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding uitdrukkelijk anders hebben bepaald.’ Over artikel 11 WVP heeft de Hoge Raad als volgt geoordeeld: ‘[3.4.2] (...) met de bepaling van art. 11 WVP dat slechts dan geen pensioenverevening overeenkomstig die wet plaatsvindt indien de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding "uitdrukkelijk" anders hebben bepaald, [wordt] bedoeld (...) op een bepaling die expliciet op het verevenen van pensioenrechten betrekking heeft (vgl. HR 24 oktober 1997, nr. 8959, LJN ZC2473, NJ 1999/ 395), met dien verstande dat niet is vereist dat

partijen in een zodanige bepaling met zoveel woorden de pensioenverevening als voorzien in de WVP hebben uitgesloten. Van een "uitdrukkelijk" uitsluiten in de zin van art. 11 WVP kan daarom eveneens sprake zijn ingeval partijen in hun huwelijkse voorwaarden met het oog op een eventuele scheiding hebben bepaald dat (bepaalde) pensioenrechten niet worden verrekend. (...)’ (zie HR 19 november 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN7893). Partijen hebben in hun huwelijkse voorwaarden in artikel 13 als volgt bepaald: ‘Er vindt geen verrekening plaats van de waarde van aanspraken op al of niet ingegaan pensioen.’ Volgens de vrouw betreft dit geen uitdrukkelijke uitsluiting. Nu partijen van mening verschillen over de uitleg van dit artikel, dient de uitleg te geschieden aan de hand van de Haviltex-maatstaf (HR 13 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3303). Deze maatstaf brengt mee dat ook indien bij de uitleg van een overeenkomst groot gewicht toekomt aan de taalkundige betekenis van de gekozen bewoordingen, de overige omstandigheden van het geval kunnen meebrengen dat een andere (dan de taalkundige) betekenis aan de bepalingen van de overeenkomst moet worden gehecht. Beslissend blijft immers de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (HR 5 april 2013, ECLI:NL:2013:BY801). Uit de tekst van artikel 13 van de huwelijkse voorwaarden kan de rechtbank mede in het licht van de hiervoor genoemde uitspraak van de Hoge Raad niet iets anders opmaken dan dat partijen met het oog op een eventuele echtscheiding de bedoeling hebben gehad dat de waarde van de vóór en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken niet wordt verrekend. Feiten en omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat partijen iets anders hebben bedoeld, heeft de vrouw niet aangevoerd. Gelet op de betwisting van haar stellingen door de man had het op de weg van de vrouw gelegen haar standpunt nader te onderbouwen. De rechtbank wijst derhalve het verzoek van de vrouw af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:2376

Zaaknummer: C/03/244693 / FA RK 17-5068

Rechters: W.Th.M. Raab

Advocaten: P.A. van Enckevort en M.C.J.G. Kathmann

Wetsartikelen: 11 WVP

RECHTSPRAAK

Transitievergoeding wegens slapend dienstverband ook vlak voor pensioendatum

Slapend dienstverband. Werkgever wordt veroordeeld tot betaling van een transitievergoeding van € 16.045,25 bruto. Dat werknemer na relatief korte tijd de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, betekent niet dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat werkgever de transitievergoeding moet betalen. De kantonrechter gaat ervan uit dat werkgever een compensatie van het UWV zal krijgen, maar ook als dat niet het geval is, heeft werknemer aanspraak op de transitievergoeding.

Verzoeker is in 1998 in dienst getreden bij verweerster. Sinds september 2017 is verzoeker wegens ziekte ongeschikt voor werk. Hij is voor 80 tot 100% arbeidsongeschikt verklaard en heeft op basis hiervan een WIA-uitkering toegekend gekregen in de vorm van een IVA-uitkering. Verweerster heeft per brief aan verzoeker meegedeeld dat het dienstverband zal stoppen met ingang van 2 oktober 2019. Gelet hierop stelt verzoeker dat hij recht heeft op een transitievergoeding vermeerderd met de wettelijke rente. Verweerster stelt dat verzoeker geen recht heeft op een transitievergoeding omdat hij een IVA-uitkering ontvangt en omdat hij op 14 februari 2020 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Uit het Burgerlijk Wetboek volgt dat werkgever aan werknemer een transitievergoeding verschuldigd is indien de arbeidsovereenkomst ten minste 24 maanden heeft geduurd en de arbeidsovereenkomst door de werkgever is opgezegd (art. 7:673 lid 1 BW). Aan beide voorwaarden is voldaan. Verzoeker heeft dus aanspraak op een transitievergoeding. Het is niet van belang dat een IVA-uitkering is toegekend aan verzoeker. Ook het feit dat verzoeker op 14 februari 2020 de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en inmiddels een AOW-uitkering heeft, doet niet af aan het recht op een transitievergoeding. Op zichzelf merkt verweerster terecht op dat de transitievergoeding niet verschuldigd is indien het eindigen van de arbeidsovereenkomst geschiedt in verband met of na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd (art. 7:673 lid 7, onderdeel b, BW). Maar de arbeidsovereenkomst is in dit geval niet door verweerster

beëindigd in verband met of na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd door verzoeker. De opzegging per 2 oktober 2019 is geschied vóór het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, en omdat verzoeker op die datum twee jaar arbeidsongeschikt was en aan hem een IVA-uitkering is toegekend, dus wegens langdurige arbeidsongeschiktheid. Dat verzoeker relatief kort na de opzegging de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, is geen omstandigheid die meebrengt dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat verzoeker aanspraak maakt op een transitievergoeding (zie HR 5 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1845). Voor zover verweerster in de veronderstelling verkeert dat zij met de opzegging van de arbeidsovereenkomst achteraf bezien beter had kunnen wachten totdat verzoeker de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt, merkt de kantonrechter op dat die de veronderstelling niet juist is. In dit geval was op 2 oktober 2019 voldaan aan de vereisten voor opzegging van de arbeidsovereenkomst wegens langdurige arbeidsongeschiktheid (art. 7:669 lid 3, aanhef en onderdeel b, BW). In dat geval geldt als uitgangspunt dat een werkgever op grond van goed werkgeverschap gehouden is in te stemmen met een voorstel van de werknemer tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden, onder toekenning van een vergoeding aan de werknemer ter hoogte van de wettelijke transitievergoeding (zie HR 8 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1734 (*Xella*)). Als verweerster niet zelf had opgezegd, had zij dus moeten meewerken aan een beëindiging met wederzijds goedvinden op of rond 2 oktober 2019, onder toekenning van de wettelijke transitievergoeding. De kantonrechter gaat ervan uit dat (indien verweerster aan de voorwaarden voldoet) zij op grond van de Wet compensatie en transitievergoeding in aanmerking komt voor compensatie door het UWV van de te betalen transitievergoeding. Verweerster zal worden veroordeeld tot betaling van een transitievergoeding van €16.045,25 bruto. Vanaf de dag waarop de arbeidsovereenkomst is geëindigd zal hierover de gevorderde wettelijke rente moeten worden betaald (art. 7:686a lid 1 BW).

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:2421

Zaaknummer: 8244718 \ AO VERZ 19-73

Rechters: P.J. Jansen

Wetsartikelen: 7:673 lid 1 BW, 7:673 lid 7 onder b BW, 7:669 lid 3 aanhef en onder b BW, 7:673e BW en 7:673c lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever is verplicht tot betaling pensioenpremies aan bedrijfstakpensioenfondsen

Geschil over betaling premies aan bedrijfstakpensioenfondsen en sociale fondsen in de metaalsector. Werkgever valt onder werkingssfeer. Het verweer van bestuurder 1 dat bestuurder 2 zonder medeweten van hem een werknemer heeft aangenomen en dat hij daarvan niet op de hoogte was, slaagt niet. Dat neemt de betalingsverplichting van de werkgever niet weg. De werkgever is op grond van zijn verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds premies verschuldigd aan het PMT en op grond van zijn binding aan de cao's werkgeversbijdragen aan OOC en SFMT.

Geschil over betaling premies aan bedrijfstakpensioenfondsen en sociale fondsen in de metaalsector. PMT c.s. is belast met de uitvoering van de bedrijfstakregeling in de Metaal en Techniek. Puntgraaf Autoschadeherstel is een werkgever in de bedrijfstak metaal en techniek. Ter uitvoering van de bedrijfstakregeling heeft PMT c.s. een bedrag van € 2.548,75 in rekening gebracht. Ondanks herhaaldelijke aanmaningen heeft Puntgraaf Autoschadeherstel deze premienota niet betaald. PMT c.s. heeft daarom een incassogemachtigde ingeschakeld. PMT c.s. heeft na vermindering van eis gevorderd Puntgraaf Autoschadeherstel bij vonnis te veroordelen aan PMT tegen behoorlijk bewijs van kwijting te betalen € 1.980,51, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 27 mei 2019 tot aan de dag der algehele voldoening; aan OOC een bedrag van € 68,41 te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 27 mei 2019 tot aan de dag der algehele voldoening en aan SFMT een bedrag van € 27,35 vanaf 27 mei 2019 tot aan de dag der algehele afdoening. Puntgraaf Autoschadeherstel heeft de vordering betwist. Het verweer van bestuurder 1 dat bestuurder 2 zonder medeweten van hem een werknemer heeft aangenomen en dat hij niet op de hoogte was dat de heer X bij het pensioenfonds stond geregistreerd, slaagt niet. De vordering is immers ingesteld tegen Puntgraaf Autoschadeherstel en of bestuurder 1 door bestuurder 2 al dan niet op de hoogte was gesteld van het in dienst nemen van een werknemer of dat bestuurder 1 op de hoogte was van

de registratie van de heer X bij het pensioenfonds, doet aan de betalingsverplichting van Puntgaaf Autoschadeherstel niet af. Puntgaaf Autoschadeherstel is op grond van haar verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds premies verschuldigd aan het PMT en op grond van haar binding aan de cao's werkgeversbijdragen aan OOC en SFMT.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:3183

Zaaknummer: 7846550 / CV EXPL 19-26730

Rechters: E.A. Vroom

Wetsartikelen: 50 Rv en 2:1 BW

RECHTSPRAAK

WVPS van toepassing op Nederlands, maar niet op Australisch pensioen: verdeling bij helfte

Echtscheidingszaak. Pensioenaanspraken die tijdens het huwelijk in Nederland zijn opgebouwd worden verevend volgens de WVPS. Het Australisch pensioen wordt niet verevend volgens de WVPS. Deze aanspraken gelden niet als een pensioenregeling als bedoeld in artikel 1 lid 6 WVPS. Australisch recht schrijft voor dat deze aanspraken per helfte worden verdeeld. De rechtbank oordeelt dat alle tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken bij helfte zullen worden verdeeld dan wel verevend.

Partijen zijn in 1998 gehuwd in Australië. De man verzoekt de rechtbank de echtscheiding uit te spreken. De vrouw verzoekt onder andere dat de door partijen in Australië en Nederland opgebouwde pensioenaanspraken worden verrekend. De Nederlandse rechter heeft op grond van de Brussel II-bis-verordening rechtsmacht met betrekking tot de echtscheiding en heeft daardoor ook rechtsmacht met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel en pensioenverevening. De rechtbank overweegt dat artikel 10:51 BW bepaalt dat de vraag of een echtgenoot bij scheiding recht heeft op een deel van de door de ander opgebouwde pensioenaanspraken, wordt beheerst door het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten, behoudens artikel 1 lid 7 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS). Dit laatste betekent dat de WVPS van toepassing is, als het gaat om de verevening van pensioenrechten opgebouwd krachtens een pensioenregeling als bedoeld in artikel 1 leden 4 tot en met 6 WVPS. De WVPS – en dus het Nederlandse recht – is derhalve van toepassing op pensioenrechten opgebouwd op grond van een Nederlandse pensioenregeling, ongeacht het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten. De rechtbank begrijpt uit de toelichting van partijen dat er in ieder geval in Australië pensioenaanspraken zijn opgebouwd. Nu dit gaat om een buitenlandse pensioenregeling, is dit niet te kwalificeren als een pensioenregeling zoals bedoeld in artikel 1 leden 4 tot en met 6 WVPS. Dit betekent dat het Australische recht van

toepassing is op de verdeling van de in Australië opgebouwde pensioenaanspraken van de echtgenoten. De rechtbank merkt verder op dat, indien er in Nederland pensioenaanspraken zijn opgebouwd op grond van een Nederlandse pensioenregeling, de WVPS wel van toepassing is op die eventueel in Nederland opgebouwde pensioenaanspraken. Partijen hebben tijdens de zitting aangegeven dat het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen, op het moment dat dit wordt uitbetaald, conform het Australisch recht bij helfte tussen hen verdeeld dan wel verevend zal worden. De rechtbank beslist aldus.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:2569

Zaaknummer: C/09/572165 / FA RK 19-2985, C/09/578506 / FA RK 19-5938

Rechters: J.C. Sluymer, C.J.A. Seinen en T.M. Coppes

Advocaten: M.Y.M. Renken en C. Elsinga

Wetsartikelen: 815 Rv, 1 WVPS en 10:51 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor niet betalen pensioenpremie aan bedrijfstakpensioenfonds

Hof oordeelt dat een bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor achterstallige pensioenpremies, rente en kosten aan bedrijfstakpensioenfonds PFZW. Er is niet op de juiste wijze melding gemaakt van de betalingsonmacht.

Solace was actief in de thuiszorg en is opgericht eind 2008. Vanaf 2010 neemt Solace verplicht deel aan bedrijfstakpensioenfonds PFZW. Partnership Solutions Holding B.V. is vanaf 22 december 2008 bestuurder van Solace. X is vanaf 30 augustus 2006 enig aandeelhouder en bestuurder van Partnership Solutions Holding B.V. en derhalve vanaf 22 december 2008 (indirect) bestuurder van Solace. In 2012 heeft Solace een achterstand doen ontstaan in de aanlevering van gegevens en betaling van premie aan het Pensioenfonds. Op 6 november 2012 is het Pensioenfonds akkoord gegaan met het door Solace op 26 oktober 2012 aangeboden crediteurenakkoord voor de maandpremie van september 2012. Tussen 24 december 2012 en 28 juli 2015 heeft het Pensioenfonds aan Solace facturen toegezonden met een totaalbedrag van € 916.963,37. Solace is met de betaling in gebreke gebleven. Op 3 november 2015 en 11 januari 2016 heeft het Pensioenfonds dwangbevelen uitgevaardigd tegen Solace voor een bedrag van € 691.593,64 respectievelijk € 216.195,46, inclusief rente en kosten. Deze dwangbevelen zijn op 16 november 2015 respectievelijk 2 februari 2016 aan Solace betekend. Op 10 mei 2016 is X tegen dit dwangbevel in verzet gekomen. Op 19 juli 2016 is Solace failliet verklaard. Het gaat in deze zaak om de vraag of X als bestuurder op grond van artikel 23 Wet Bpf hoofdelijk aansprakelijk is voor de aan het Pensioenfonds verschuldigde bijdragen, die door Solace niet zijn voldaan. Het hof oordeelt dat het enkele feit dat het Pensioenfonds op de hoogte was van moeilijke financiële omstandigheden van de vennootschap X als bestuurder niet ontslaat van de verplichting om op grond van artikel 23 Wet Bpf melding te maken van betalingsonmacht. Uit de stellingen van partijen en de overgelegde correspondentie blijkt dat het overleg tussen Solace en het Pensioenfonds vooral ging over het op juiste wijze aanleveren van de correcte gegevens, die de basis vormden voor de premieheffing. Overleg daarover, en ook over een slechte financiële positie van de onderneming, is iets anders dan de mededeling

(en daarmee wetenschap aan de zijde van het Pensioenfonds) van betalingsonmacht van de vennootschap om aan haar verplichtingen te voldoen. Ditzelfde geldt voor het feit dat (overigens in een veel later stadium) is overlegd over een betalingsregeling. Het hof volgt X niet in haar stelling dat de brief van 26 oktober 2012 een rechtsgeldige mededeling van betalingsonmacht is. X wijst in hoger beroep nog op de omstandigheid dat in deze brief instemming werd verzocht met een regeling voor de betaling van één factuur, waarbij werd vermeld dat Solace de op dat moment openstaande crediteuren niet kon voldoen. Als reden daarvoor was genoemd het faillissement van de organisatie waaraan bedragen waren betaald die bestemd waren voor de Belastingdienst en het Pensioenfonds. Die enkele omstandigheid leidt echter niet tot de conclusie dat het Pensioenfonds daarmee ook had moeten begrijpen dat Solace de ongebruikelijk hoge facturen die het Pensioenfonds daarna zond, niet had kunnen voldoen. Bij Solace had immers ten tijde van het versturen van die brief redelijkerwijs duidelijk moeten zijn dat er nog een navordering door het Pensioenfonds zou volgen, gelet op het feit dat het Pensioenfonds al meerdere malen had aangegeven dat het niet over de juiste gegevens beschikte. Nu voor het overige niet, dan wel onvoldoende gemotiveerd is gesteld dat de vereiste melding van betalingsonmacht aan het Pensioenfonds is gedaan, terwijl het evenmin naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om X aansprakelijk te houden wegens het niet afdragen van de pensioenpremies, wordt vermoed dat de niet-betaling van de pensioenpremies door Solace aan X is te wijten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2146

Zaaknummer: 200.249.684

Rechters: S.B. Boorsma, A.E.F. Hillen en H.M.J. van den Hurk

Advocaten: M.S. van Knippenberg en R.J.G. van Brakel

Wetsartikelen: 23 Wpf

RECHTSPRAAK

Verrekening pensioenrechten volgens Boon/van Loon inclusief nabestaandenpensioen en duurtetoeslag

Geschil over verdeling van pensioen na scheiding. Op grond van het Boon/ Van Loon-arrest dienen de door partijen voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten te worden verdeeld. De regels uit dit arrest brengen mee dat de verdeling dient te geschieden in de vorm van verrekening van de waarde van de voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten. De partijen zijn ieder voor de helft draagplichtig voor de schulden.

Partijen zijn in gemeenschap van goederen gehuwd. Op 11 februari 2011 is bij beschikking de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Er is bevolen om tot de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap over te gaan. Sinds september 2015 wordt een bedrag van NAF 700 ten titel van pensioenverdeling aan de vrouw voldaan. De vrouw heeft de man bij brief verzocht om mee te werken aan de verdeling van de door de man opgebouwde pensioenrechten.

De vrouw legt hieraan ten grondslag dat, nu er geen andere verdelingen zijn overeengekomen, de pensioenrechten tussen partijen verdeeld dienen te worden conform het Boon/Van Loon-arrest. Het gerecht overweegt dat partijen op grond van het arrest Boon/Van Loon (HR 27 november 1981, ECLI:NL:HR:1981:AG4271, NJ 1982/502), de door hen voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten dienen te verdelen. De verdeling dient te geschieden in de vorm van verrekening van de waarde van de vóór en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten. De wijze van verrekening van de pensioenrechten dient aan de hand van de redelijkheid en billijkheid plaats te vinden. Daarbij zijn in het algemeen twee methoden gebruikelijk: (1) een eenmalige uitkering van de contante waarde, of (2) een pensioendeling bij helfte na ingang van het pensioen, neerkomend op een maandelijks bedrag. De man heeft een opgave overgelegd van het APC gedateerd 8 juli 2015 waaruit blijkt dat de gekapitaliseerde waarde van de door de man opgebouwde pensioenrechten op 21 april 2011 NAF 475.099 bedraagt, en de gekapitaliseerde waarde van het aandeel van de vrouw daarin (rekening

houdend met het haar toekomende bijzondere nabestaandenpensioen) NAF 180.787. Deze opgave wordt als uitgangspunt genomen, aangezien inhoudelijke bezwaren tegen de juistheid van die berekeningen door de vrouw niet voldoende gemotiveerd zijn gesteld. Het APC heeft, conform de uitspraak waarnaar de vrouw heeft verwezen, het aan de vrouw toekomende nabestaandenpensioen dat – als zijnde naar zijn aard verknocht aan de vrouw – niet voor verdeling in aanmerking komt, terecht wel in de verrekening betrokken (vgl. ECLI:NL:HR:2004:AO6998 ten aanzien van het incidenteel beroep). De vrouw heeft terecht opgemerkt dat ook de duurtetoeslag bij de verdeling van de pensioenrechten dient te worden betrokken aangezien sprake is van rechten die op het tijdstip van de ontbinding reeds bestonden als voorwaardelijke vorderingsrechten. Met andere woorden: die rechten zijn vóór het tijdstip van de ontbinding opgebouwd. Zij zijn weliswaar niet opgebouwd door middel van premiebetaling, maar zij zijn wel opgebouwd doordat de man gedurende een periode vóór het tijdstip van de ontbinding (dus vóór 21 april 2011) voldeed aan de voorwaarden als bedoeld in de circulaire van 7 april 1981, terwijl ook die circulaire vóór 21 april 2011 is uitgebracht. Ook moet worden aangenomen dat sprake is van een ‘niet te verwaarlozen band’ met de vrouw als bedoeld in voornoemd arrest Boon/Van Loon, op dezelfde voet als er geweest zou zijn indien gedurende het huwelijk (of voordien) premie was betaald voor de opbouw van pensioen-aanspraken (zie ECLI:NL:OGHACMB:2017:118 en ECLI:NL:HR:2000:AA7690). Volgens de opgave van APC bedraagt de ‘huwelijkse’ duurtetoeslag die gerelateerd is aan het totale ouderdompensioen dat is opgebouwd tijdens de huwelijksperiode per 21 april 2011 NAF 11.028 per jaar. Concrete omstandigheden op grond waarvan voor dit onderdeel van het pensioen een andere formule zou moeten worden toegepast dan die wordt gebruikt bij de berekening van de contante waarde van het ouderdompensioen zijn niet aangevoerd. Met inachtneming van die formule wordt de contante waarde van de ‘huwelijkse’ duurtetoeslag geacht ($11.028 \times 10,87828 =$) NAF 119.965,67 te bedragen. De conclusie is dat bij een eenmalige uitkering van de contante waarde van de volledige pensioenuitkering, in beginsel een bedrag van NAF 240.769,83 ($NAF 180.787 + \frac{1}{2} \times 119.965,67$) dient te worden toebedeeld aan de vrouw.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 02-03-2020

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2020:69

Zaaknummer: CUR201802359

Rechters: F.V.L.M. Wannyn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Overgang van onderneming: twee stichtingen hoofdelijk gehouden tot nakoming pensioen

Werknemer is als receptionist in dienst bij Cordaan en werkt bij een wooncentrum voor Stadgenoot. De CAO en deelname bij PFZW staan in zijn arbeidsovereenkomst. De door Cordaan verleende diensten zijn vanaf 1 maart 2012 overgedragen aan SDS. Stichting Vlabio is eind 2011 opgericht om servicewerkzaamheden te verrichten voor hetzelfde wooncentrum. SDS schrijft werknemer dat zijn arbeidsovereenkomst wordt voortgezet met uitzondering van het pensioenreglement en opgebouwd verlof. Pensioenbijdragen zijn ingehouden. Geschil over de vraag of er sprake is van een overgang van onderneming en welke entiteiten als gevolg daarvan gehouden zijn om de pensioenovereenkomst bij PFZW van de werknemer voort te zetten. De werknemer heeft recht behouden op zijn pensioenovereenkomst bij PFZW. Het hof oordeelt dat vanaf 1 maart 2012 sprake is van een overgang van onderneming voor zowel SDS als Vlabio. Inhouding pensioenpremie zonder afdracht maakt dat beiden hoofdelijk gehouden zijn tot schadevergoeding.

Receptionist in dienst van Cordaan verricht werkzaamheden in wooncentrum X in Amsterdam van woningstichting Stadgenoot. In zijn arbeidsovereenkomst staat een verwijzing naar de cao uit de zorgsector en deelname aan de pensioenregeling van PFZW. In 2011 heeft Stadgenoot de overeenkomst met Cordaan beëindigd. De door Cordaan verleende diensten – waaronder receptie en alarmeringsdiensten – zijn per 1 maart 2012 opgedragen aan SDS. Op 13 december 2011 is Vlabio ingeschreven in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Deze stichting is blijkens de beschrijving van haar activiteiten in het handelsregister opgericht om daarin het (doen) verlenen en verzorgen van (service)werkzaamheden voor onder meer bewoners van het Wooncentrum [X] onder te

brengen. Bij brief van 16 februari 2012 heeft Cordaan de receptionist schriftelijk laten weten dat zijn arbeidsovereenkomst van rechtswege is overgegaan naar SDS. Stadgenoot heeft in een nieuwsbrief uit februari 2012 een vergelijkbaar bericht gecommuniceerd. SDS heeft bij brief van 13 februari 2012 werknemer geïnformeerd dat zijn dienstverband met Cordaan een-op-een is overgenomen met uitzondering van het pensioenreglement en opgebouwd verlof. PFZW heeft de werknemer herhaaldelijk laten weten dat hij vanaf 1 maart 2012 niet langer deelnemer is. Werknemer meent jegens Vlabio/SDS recht te hebben op voortzetting van zijn pensioenovereenkomst bij PFZW, althans gelijkwaardige pensioenvoorziening. Naar het oordeel van het hof is vanaf 1 maart 2012 zowel Vlabio als SDS jegens werknemer gehouden tot nakoming van de verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst die heeft bestaan tussen werknemer en Cordaan, SDS op grond van overgang van onderneming, en Vlabio op grond van haar eigen stelling dat zij werkgever van werknemer is geworden, terwijl niet is gebleken dat SDS door een overgang van onderneming van SDS naar Vlabio op enig moment bedoelde verplichtingen is verloren. Het hof oordeelt dat Vlabio en SDS op grond van overgang van onderneming gehouden waren tot nakoming van de verplichtingen die voor Cordaan voortvloeiden uit haar ingevolge de Wet Bpf 2000 verplichte deelneming in het bedrijfstakpensioenfonds van PFZW. De uitzonderingen genoemd in artikel 7:664 lid 1 onder a tot en met c BW zijn niet aan de orde. Het hof stelt daarbij nog vast dat SDS niet vóór 1 maart 2012 een zelfde aanbod heeft gedaan aan werknemer tot het sluiten van een pensioenovereenkomst, als zij reeds vóór het tijdstip van overgang heeft gedaan aan haar werknemers. Omdat Vlabio vóór de door haar gestelde overgang geen werknemers in dienst had, kon Vlabio een dergelijk aanbod niet doen aan de werknemer. Daarmee staat vast dat Vlabio en SDS op grond van artikel 23 Pensioenwet (PW) uiterlijk op 1 maart 2012 verplicht waren om de uit de verplichtstelling van PFZW blijkende, dan wel de cao-VVT voortvloeiende pensioenovereenkomst, onder te brengen door onmiddellijk een schriftelijke uitvoeringsovereenkomst te sluiten en in stand te houden bij een in artikel 23 PW genoemde pensioenuitvoerder. Vlabio en SDS hadden zich vrijwillig bij PFZW kunnen aansluiten en werknemer als deelnemer in de pensioenregeling van PFZW kunnen aanmelden, waartoe hun door PFZW ook uitdrukkelijk en herhaaldelijk de gelegenheid is geboden. Dat, zoals Vlabio en SDS hebben aangevoerd, vrijwillige aansluiting bij PFZW voor alle werknemers van Vlabio en SDS zou hebben gegolden, staat daaraan niet in de weg, en evenmin dat vrijwillige aansluiting voor een periode van minimaal tien jaar zou hebben plaatsgevonden wat – uiteraard – financiële gevolgen zou hebben gehad voor Vlabio en SDS. Vlabio en SDS hadden ter uitvoering van de pensioenovereenkomst met werknemer en zijn van Cordaan overgekomen collega's ook elders een uitvoeringsovereenkomst kunnen sluiten die gelijkwaardig was aan de pensioenregeling die werd uitgevoerd door PFZW. Vast staat dat Vlabio en SDS hun pensioenverplichtingen jegens werknemer en zijn van Cordaan overgekomen collega's

ondanks herhaalde verzoeken in het geheel niet zijn nagekomen en dat het treffen van een gelijkwaardige pensioenvoorziening voor werknemer thans niet meer mogelijk is. Ook hebben Vlabio en SDS in strijd met artikel 11 lid 1 onder c Wet op de loonbelasting 1964 pensioenbijdragen ingehouden op het loon zonder afdracht aan een toegelaten pensioenuitvoerder. Vlabio en SDS zijn in dit opzicht toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de op hen rustende verplichtingen jegens werknemer. Dit leidt ertoe dat Vlabio en SDS (hoofdelijk) gehouden zijn om de schade die werknemer dientengevolge heeft geleden, te vergoeden. Het hof stelt vast dat Vlabio en SDS de bij memorie van grieven aangekondigde cijfermatige onderbouwing van hun betwisting van de hoogte van de door werknemer geleden schade achterwege hebben gelaten.

Aangezien Vlabio niet heeft voldaan aan de veroordeling in het bestreden vonnis om zich alsnog bij PFZW aan te sluiten en PFZW te verzoeken om werknemer toe te laten als deelnemer, heeft zij het maximum van de opgelegde dwangsommen ten bedrage van €10.000 verbeurd. De dwangsommen zijn terecht opgelegd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-02-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:575

Zaaknummer: 200.249.519/01

Rechters: G.J. Boot, F.J. Verbeek en A.C.M. Kuypers

Advocaten: S.F.H. Jellinghaus en M.C.A. Geerts

Wetsartikelen: 7:662 e.v. BW en 23 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Verdeling van pensioen naar Texaans recht naar redelijkheid en billijkheid is 50%

Geschil over vermogensafwikkeling bij echtscheiding. Op de verdeling van de huwelijksgemeenschap, inclusief het pensioen, is Texaans recht van toepassing (zie ECLI:NL:RBDHA:2019:14523). In beginsel dient dit per helfte te geschieden, maar onder omstandigheden kan hiervan afgeweken worden. De rechtbank oordeelt dat een verevening bij helfte in dit geval redelijk is.

Partijen waren in 2005 gehuwd. Op 17 april 2019 is de echtscheiding uitgesproken. De rechtbank is gebleken dat naar Texaans recht de aanspraken op ouderdomspensioen in de huwelijksgemeenschap vallen. De rechtbank begrijpt uit de door beide partijen overgelegde legal opinions dat het verdelen van gemeenschappelijk goederen ('community property') naar Texaans recht geschiedt volgens de regels van redelijkheid en billijkheid ('division in a just and right manner'). Dit behoeft geen 50/50-verdeling in te houden. Indien de rechtbank hier, gelet op de omstandigheden van het geval, redenen voor ziet dan kan worden afgeweken van een verdeling bij helfte. De tijdens de huwelijkse periode opgebouwde pensioenaanspraken komen voor verdeling in aanmerking. De man heeft van 3 maart 1997 tot 18 december 2018 bij werkgever Y gewerkt en in die periode pensioen opgebouwd van in totaal € 1.375.314,87 bruto. Het deel dat is opgebouwd vanaf de huwelijksdatum tot aan de datum van uitdiensttreding (18 december 2018) komt voor verdeling in aanmerking. De rechtbank stelt voorop dat zij voorbijgaat aan het standpunt van de vrouw om 100% van het pensioen aan de vrouw toe te delen. De rechtbank acht een verdeling van 'community property', waaronder dus ook de tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken vallen, bij helfte redelijk. De rechtbank volgt dan ook de berekening van de man, waaruit volgt dat per saldo ($162/261 \times 100 =$) 62% van de pensioenaanspraken in de huwelijksgemeenschap valt. Dit komt neer op een bedrag van € 852.695,22. De man en de vrouw komt beide de helft – € 426.347,61 – van deze aanspraken toe. De rechtbank zal dan ook conform het verzoek van de man bepalen dat de helft van de tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken aan de vrouw worden toegescheiden middels 'pension sharing'. De rechtbank begrijpt dat het pensioenfonds te

zijner tijd de aanspraken van de vrouw rechtstreeks aan de vrouw zal uitkeren.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:14525

Zaaknummer: C/09/528922 / FA RK 17-1990, C/09/553638 / FA RK 18-3719

Rechters: J.Th.W. van Ravenstein, C.G. Meeder en I. van Hoppe

Advocaten: C.L.M. Smeets en E.J. Kim-Meijer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vorderingen pensioenfonds terugbetaling uitvoeringskosten jegens Achmea afgewezen

Geschil over door Achmea gemaakte kosten voor de pensioenuitvoering van het bedrijfstakpensioenfonds voor Rijn- en binnenvaart. Het pensioenfonds vorderde onder protest betaalde bedragen terug wegens onjuiste urenafrekening, kosten wegens softwarefout en gebrekkige overdracht naar AZL. De rechtbank wijst de vorderingen af. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van onverschuldigde betaling of een tekortkoming van Achmea. De rechtbank wijst de vordering in reconventie tot betaling van wettelijke handelsrente toe.

Achmea voert in opdracht van het bedrijfspensioenfonds voor de Rijn- en binnenvaart de pensioenadministratie uit op basis van een mantelovereenkomst. In pensioenbeheerovereenkomsten zijn nadere afspraken gemaakt over de dienstverlening en de vergoeding. In 2014 heeft Achmea een tijdschrijfsysteem ingevoerd. Daarna is bij het pensioenfonds twijfel ontstaan of de urenverantwoording juist was. De jaarafrekeningen 2014-2016 zijn niet goedgekeurd. Forensisch accountantsonderzoek door Integis in 2017 leidde tot de conclusie dat de opzet en het bestaan van de administratieve en interne organisatie voldoende waarborgen bieden voor het tegengaan van onjuistheden. Integis heeft in haar rapport van 22 juni 2017 ook opgemerkt dat de werking van de administratieve en interne organisatie van Achmea niet is vastgesteld. Hiermee waren de twijfels van het pensioenfonds niet weggenomen. Achmea heeft bij brief van 6 juli 2017 een eindafrekening gemaakt over de jaren 2014, 2015 en 2016, waarbij gekeken is hoeveel het Fonds over de jaren 2014, 2015 en 2016 aan voorschotten heeft betaald en hoeveel het Fonds uiteindelijk daadwerkelijk verschuldigd was. Dit leidde ertoe dat nog een totaalbedrag van € 506.590 verschuldigd was door het Fonds. Nadat Achmea heeft gesommeerd dat het Fonds tot volledige betaling over zou gaan, heeft het Fonds dit bedrag onder protest betaald op 25 april 2018. Het Fonds vordert in deze procedure dit bedrag terug omdat het van mening is dat dit

bedrag onverschuldigd betaald is. Het Fonds vordert daarnaast een bedrag van € 25.119,14 terug, eveneens op grond van onverschuldigde betaling voor herstelwerkzaamheden na een fout in de software. Een derde vordering ziet op schadevergoeding wegens wanprestatie bij de overdracht naar AZL. Uit wat het Fonds in deze procedure naar voren heeft gebracht volgt naar het oordeel van de rechtbank niet dat het – met de door hem betaalde bedragen – te veel (en dus onverschuldigd) heeft betaald. Partijen hebben geen concrete afspraken gemaakt over de manier waarop de per uur af te rekenen uren zouden worden verantwoord en Achmea heeft de uren gespecificeerd en toegelicht en heeft meegewerkt aan het onderzoek van Integris. Daarom kan niet worden gezegd dat Achmea de gewerkte uren anders of beter had moeten verantwoorden. Uit de stukken blijkt dat het Fonds twijfelt over de uren en dat – kort gezegd – fouten niet kunnen worden uitgesloten, maar dat er specifieke bedragen ten onrechte in rekening zijn gebracht is niet naar voren gekomen, laat staan dat het zou gaan om bedragen in de orde van grootte als door het Fonds – onder protest – betaald. Daarbij is nog van belang dat de kosten van haar dienstverlening zowel voor als nadat het afrekenen op uurbasis werd ingevoerd, volgens Achmea jaarlijks in totaal omstreeks € 2.000.000 bedroegen en dat de te verantwoorden uren daarvan niet meer dan een kwart besloegen. Dit is door het Fonds niet betwist. In de totaal begrote bedragen en in de eindafrekening waren er geen ‘uitschieters’ die maken dat twijfel gerechtvaardigd was en/of dat het op de weg van Achmea lag om een post verder op te helderen of aan te tonen. De conclusie is dat de vordering van het Fonds tot terugbetaling door Achmea van (in totaal) een bedrag van € 506.589,86 wordt afgewezen. Het deel van de vordering dat ziet op de door Achmea verrichte werkzaamheden naar aanleiding van de fout in de door AFAS aangeleverde gegevens, zal worden afgewezen. Niet is aangetoond dat er zonder grond is betaald. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van een tekortkoming van Achmea. Achmea diende op basis van de beëindigingsovereenkomst in combinatie met het overdrachtsplan de administratie zo schoon en volledig mogelijk op te leveren en waar dit niet kon, inzicht te geven in de volledigheid. In dat licht is niet zonder meer duidelijk dat er geen inconsistenties of onjuistheden in de gegevens voor mochten komen en dat is door het pensioenfonds ook onvoldoende toegelicht en onderbouwd. De rechtbank wijst de vorderingen van het pensioenfonds af. De tegenvordering van Achmea tot betaling van de wettelijke handelsrente wijst de rechtbank toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:6557

Zaaknummer: NL19.4162

Rechters: P. Dondorp en M.J. Slootweg

Advocaten: A.C. van der Bent, D. Horeman en L.A. de Vrey

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet WVPS maar Texaans recht van toepassing op buitenlandse pensioenregeling

Geschil na echtscheiding. Voor wat betreft pensioen trekt de vrouw haar pensioenverweer in tijdens de zitting. De rechtbank oordeelt dat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft over verzoek tot echtscheiding en pensioenverevening. Of er recht is op een deel van het door de ander opgebouwd pensioen wordt beheerst door het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten, tenzij het gaat om een Nederlandse pensioenregeling. Dat is niet het geval. Recht van de Staat Texas is daarom van toepassing op verdeling van het pensioen. Rechtbank stelt partijen in de gelegenheid om de rechtbank daarover te informeren.

Deze zaak gaat over een echtscheidingsverzoek met als nevenverzoek verevening van pensioen. Tijdens de zitting heeft de vrouw haar pensioenverweer ingetrokken. Over het vereveningsverzoek oordeelt de rechtbank als volgt. Nu de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft met betrekking tot het echtscheidingsverzoek, heeft hij tevens rechtsmacht met betrekking tot het verzoek ten aanzien van de pensioenverevening. De rechtbank overweegt dat artikel 10:51 BW bepaalt dat de vraag of een echtgenoot bij scheiding recht heeft op een deel van de door de ander opgebouwde pensioenaanspraken, wordt beheerst door het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten, behoudens artikel 1 lid 7 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS). Dit laatste betekent dat de WVPS van toepassing is, als het gaat om de verevening van pensioenrechten opgebouwd krachtens een pensioenregeling als bedoeld in artikel 1 leden 4 tot en met 6 WVPS. De WVPS – en dus het Nederlandse recht – is derhalve van toepassing op pensioenrechten opgebouwd op grond van een Nederlandse pensioenregeling, ongeacht het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten. De rechtbank is van oordeel dat de pensioenovereenkomst van de man met [bedrijfsnaam] Pensioenfonds niet is te kwalificeren als een pensioenovereenkomst in de zin van artikel 1 lid

4 van de WVPS. Uit de door de man overgelegde brief van [bedrijfsnaam] Pensioenfonds blijkt immers dat de pensioenregeling bij [bedrijfsnaam] niet een Nederlandse, maar een buitenlandse (Bermuda) regeling is. Dat betekent dat het recht van de staat Texas van toepassing is op de verdeling van de pensioenaanspraken van de echtgenoten. De rechtbank stelt partijen daarom in de gelegenheid om in het voornoemde juridische advies over het huwelijksvermogen naar Texaans recht, tevens in te gaan op het recht van de staat Texas met betrekking tot het ouderdomspensioen na echtscheiding, alsmede daarover een standpunt te betrekken

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:14523

Zaaknummer: C/09/528922 / FA RK 17-1990, C/09/553638, FA RK 18-3719

Rechters: J.Th.W. van Ravenstein, mr. P.C. Verloop en I. van Hoppe

Advocaten: C.L.M. Smeets en E.J. Kim-Meijer

Wetsartikelen: 10:51 BW en 1 WVPS

RECHTSPRAAK

Afwikkeling pensioen na scheiding DGA en faillissement bv

Geschil over de afwikkeling van pensioen na scheiding en het faillissement van de bv van een DGA. Rechtbank neemt grotendeels conclusies en berekeningen over van benoemde deskundige ten aanzien van opgebouwd ouderdomspensioen, overbruggingspensioen en bijzonder partnerpensioen. Geen bijstortingsverplichting bv in verband met faillissement. Het louter opnemen van een voorziening in de jaarrekening van gedaagde sub 2 leidt niet tot het ontstaan van een verplichting jegens BV 2. De rechtbank neemt de conclusie van de deskundige met betrekking tot de garantiestelling door gedaagde sub 2 niet over. Eiseres en gedaagde zijn concurrente schuldeisers: beiden hebben jegens BV 2 een vordering ter zake van door hen opgebouwd pensioen. Nu er sprake is van een dekkingstekort dienen zij naar rato van hun aanspraken te delen in dat tekort. De rechtbank sluit zich aan bij het oordeel van de deskundige dat afstorting van de thans reeds verstreken termijnen niet aan de orde is. Dat betekent dat het aan eiseres toekomende OP en TOP tot het moment van daadwerkelijke afstorting alsnog aan haar moet worden uitgekeerd. Tot het saldo van de beschikbare middelen (liquide middelen en effecten) per 1 mei 2019 dat resteert binnen BV 2 na voldoening van de achterstallige termijnen ter zake van OP en TOP vermeerderd met de wettelijke rente over de verschenen termijnen telkens vanaf de respectievelijke vervaldagen zijn eiseres en gedaagde naar rato van hun aanspraken gerechtigd.

Geschil tussen voormalig DGA van inmiddels failliete vennootschap en ex-echtgenote over omvang pensioen en afstorting in eigen beheer opgebouwd pensioen. Bij tussenvonnissen van 12 oktober 2016 is een deskundigenonderzoek bevolen ter beantwoording van een aantal vragen

met betrekking tot de afstorting van de pensioenaanspraken van eiseres inzake het door haar als werknemster van de bv opgebouwde ouderdomspensioen, het tijdelijk overbruggingspensioen alsmede inzake het bijzonder partnerpensioen in de regeling van gedaagde. De deskundige heeft haar rapport op 20 november 2017 ter griffie gedeponneerd, waarna partijen over en weer een conclusie na deskundigenbericht hebben genomen en de zaak is bepleit voor de rechtbank. Gelet op de door partijen bij conclusie van antwoord na deskundigenbericht ingenomen stellingen stelt de rechtbank vast dat partijen instemmen met de navolgende conclusies van de deskundige betreffende de aan haar voorgelegde vragen 1 en 2: (a) aan eiseres komt met ingang van 1 november 2012 een ouderdomspensioen (OP) toe van € 9.091 per jaar (peildatum 2012) te vermeerderen met een indexatie van 3%, (b) aan eiseres komt met ingang van 1 november 2012 een tijdelijk overbruggingspensioen (TOP) toe van € 13.005 per jaar (peildatum 2012), te vermeerderen met een indexatie van 3%; (c) de aanspraak op TOP is geëindigd op 1 november 2017. De rechtbank neemt deze conclusies van de deskundige over. Aan de deskundige is gevraagd om de omvang van de aanspraak van eiseres op BPP te berekenen (vraag 3). Zij berekent de aanspraak op BPP op € 55.353 per 2012 en rekening houdende met een indexatie van 3% op € 64.169 per 2017. De rechtbank neemt deze conclusie van de deskundige over. Aan de deskundige is als vraag 7 voorgelegd of er sprake is van een bijstortingsverplichting van de bv. De deskundige laat beantwoording van deze vraag in het midden. Voor zover er al sprake is van een verplichting tot bijstorting van de bv, kan deze verplichting in verband met het faillissement van de onderneming niet meer gestand worden gedaan, aldus de deskundige. Uit de omstandigheid dat eiseres op dit punt niet meer is ingegaan, leidt de rechtbank af dat zij instemt met de constatering van de deskundige. De deskundige acht het wel gerechtvaardigd te stellen dat gedaagde sub 2 in ieder geval garant staat voor het negatief eigen vermogen van BV 2. De rechtbank stelt voorop dat noch van een wettelijke noch van een contractuele verplichting tot bijstorting door gedaagde sub 2 is gebleken. Het louter opnemen van een voorziening in de jaarrekening van gedaagde sub 2 leidt niet tot het ontstaan van een verplichting van gedaagde sub 2 jegens BV 2, hoe ook genaamd. De rechtbank neemt de conclusie van de deskundige met betrekking tot de garantiestelling door gedaagde sub 2 niet over. Dit betekent dat in het hiernavolgende voor wat betreft de financiële positie van BV 2 alleen de liquiditeiten van BV 2 in aanmerking worden genomen. Naar het oordeel van de rechtbank kan in het midden blijven of de "afstortingsjurisprudentie" analoog moet worden toegepast. In het onderhavige geval zijn eiseres en gedaagde immers concurrente schuldeisers: beiden hebben jegens BV 2 een vordering ter zake van door hen opgebouwd pensioen. Nu er sprake is van een dekkingstekort dienen zij naar rato van hun aanspraken te delen in dat tekort. De rechtbank passeert ook de stelling van eiseres dat BV 2 al in 1997 had moeten overgaan tot afstorten en dat om die reden de slechte financiële positie van BV 2 niet voor haar rekening mag komen. Op zich is het juist

dat bij het beëindigen van het dienstverband van eiseres in 1997 het in eigen beheer opgebouwd pensioen afgestort had moeten worden, maar in aanmerking moet worden genomen dat eiseres en gedaagde op dat moment gehuwd waren en beiden aandeelhouder waren en bleven van gedaagde sub 2. Het is dus ook alleszins begrijpelijk dat ervan uit werd gegaan, dat de door hen beiden in eigen beheer opgebouwde aanspraken ook aan hen beiden bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd ten goede zouden komen, zodat werd afgezien van afstorting. Eiseres heeft op dat moment zelf ook geen reden gezien om BV 2 dan wel haar voormalig werkgever aan te spreken. De rechtbank sluit zich aan bij het oordeel van de deskundige dat afstorting van de thans reeds verstreken termijnen niet aan de orde is. Dat betekent dat het aan eiseres toekomende OP en TOP tot het moment van daadwerkelijke afstorting alsnog aan haar moet worden uitgekeerd. Dit heeft tot gevolg dat er voor wat betreft afwikkeling van de pensioenaanspraken van eiseres onderscheid dient te worden gemaakt naar (1) de periode vanaf 2012 tot het moment van afstorten en (2) de situatie vanaf het moment van afstorten. De rechtbank gaat ervan uit dat gedaagde vanaf 2012 wel een geïndexeerd pensioen heeft ontvangen. Dit betekent dat ook de aan eiseres verschuldigde achterstallige termijnen inclusief indexatie uitgekeerd dienen te worden. Voor wat betreft de vordering tot afstorten van het aan eiseres toekomend bedrag gaat de rechtbank uit van het saldo van de beschikbare middelen (liquide middelen en effecten) per 1 mei 2019 dat resteert binnen BV 2 na voldoening van de achterstallige termijnen ter zake van OP en TOP vermeerderd met de wettelijke rente over de verschenen termijnen telkens vanaf de respectievelijke vervaldagen. Tot dit saldo zijn eiseres en gedaagde naar rato van hun aanspraken gerechtigd.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2019:1418

Zaaknummer: C/02/274066 / HA ZA 13-949

Rechters: L.J.A.M. Verhagen-Coopmans, S.H.L. Baggel en C.A.F.M. Stassen

Advocaten: K. Boerjan en W.P.M. Thijssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies bedrijfstakpensioenfonds

Kantonrechter oordeelt dat een bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor achterstallige pensioenpremies, rente en kosten aan bedrijfstakpensioenfonds PFZW. Er is niet op de juiste wijze melding gemaakt van de betalingsonmacht. Aanbod van crediteurenakkoord kwalificeert niet als juiste melding betalingsonmacht.

Solace is eind 2008 opgericht en nam als thuiszorgorganisatie vanaf 1 januari 2010 verplicht deel aan het bedrijfstakpensioenfonds PFZW. Partnership Solutions Holding B.V. is vanaf 22 december 2008 bestuurder van Solace. X is vanaf 30 augustus 2006 enig aandeelhouder en bestuurder van Partnership Solutions Holding B.V. en derhalve vanaf 22 december 2008 (indirect) bestuurder van Solace. In 2012 ontstond een betalings- en informatieachterstand. Solace bood PFZW op 26 oktober 2012 een crediteurenakkoord aan. PFZW ging daarmee op 6 november 2012 akkoord. Tussen 24 december 2012 en 28 juli 2015 heeft het Pensioenfonds aan Solace facturen toegezonden. Solace bleef met betaling in gebreke. PFZW heeft dwangbevelen uitgevaardigd. Solace kwam in verzet. Op 24 december 2015 heeft PFZW de bestuurder aansprakelijk gesteld voor achterstallige pensioenpremies. Op 29 maart 2016 is opnieuw een dwangbevel uitgevaardigd. De Bestuurder is hiertegen op 10 mei 2016 in verzet gekomen. Op 19 juli 2016 is Solace failliet verklaard. In deze procedure vordert de bestuurder om zich tot goed opposant te verklaren en het dwangbevel van 29 maart 2016 te vernietigen. De kantonrechter beoordeelt of de brief van 26 oktober 2012 een tijdige en juiste melding van betalingsonmacht is in de zin van artikel 23 lid 2 Wet Bpf. In het Besluit meldingsregeling Wet Bpf 2000 (hierna: het Besluit) zijn nadere regels opgenomen ter zake van de meldingsplicht als bedoeld in artikel 23 lid 2 Wet Bpf. De oudste factuur die het Pensioenfonds aan Solace heeft gestuurd en die door Solace onbetaald is gelaten, is de factuur van 24 december 2012, met vervaldatum 28 januari 2013. Dit betekent dat Solace uiterlijk op 11 februari 2013 schriftelijk mededeling van betalingsonmacht diende te doen, met inzicht in de omstandigheden die tot het niet betalen hebben geleid. De kantonrechter stelt voorop dat uit het stelsel van de wet volgt dat een mededeling dat sprake is van betalingsonmacht op

ondubbelzinnige wijze geschiedt. De kantonrechter verwerpt de stelling dat uit de brief van 26 oktober 2012 zou kunnen en moeten worden afgeleid dat sprake is van (dreigende) betalingsonmacht. Naar het oordeel van de kantonrechter kan die brief naar de inhoud en de strekking niet anders worden begrepen dan dat sprake is van het informeren van het Pensioenfonds over een tijdelijk liquiditeitsprobleem en niet over betalingsonmacht. Van een rechtsgeldige melding van betalingsonmacht in de zin van artikel 23 lid 2 Wet Bpf is geen sprake. Onder de omstandigheden, waarin PFZW niet wist van (de omvang van de) aanstaande naheffing en Solace daar op zijn minst rekening mee had kunnen en moeten houden, kan de brief van 26 oktober 2012 ook niet als een melding van betalingsonmacht worden gekwalificeerd met betrekking tot het niet kunnen betalen van toekomstige vorderingen. Het lag op de weg van Solace om een dergelijke melding alsnog te doen toen zij constateerde dat zij de factuur van 24 december 2012 niet tijdig en volledig kon betalen. Nu gesteld noch gebleken is dat Solace andere meldingen in de zin van artikel 23 lid 2 Wet Bpf heeft gedaan, heeft de bestuurder niet aannemelijk gemaakt dat het niet aan haar te wijten is dat Solace haar meldingsplicht heeft verzaakt. Zij kan dan ook niet worden toegelaten tot weerlegging van het vermoeden uit artikel 23 lid 4 Wet Bpf. Voorts verwerpt de kantonrechter de stelling dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn dat PFZW zich beroept op schending van de meldingsplicht. Niet PFZW maar de bestuurder van Solace heeft de vorderingen laten oplopen tot € 916.963,37, zonder een rechtsgeldige melding van betalingsonmacht te doen en kennelijk ook zonder andere passende maatregelen te nemen. De kantonrechter wijst de vorderingen van de bestuurder af.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:5155

Zaaknummer: 6038530 \ CV EXPL 17-1983 (pm)

Rechters: P.L. Alers

Advocaten: M.S. van Knippenberg, R.J.G. van Brakel en G.N. Creijghton

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Geen afstorting maar zekerheidsstelling pensioen DGA na scheiding

Echtscheiding bij een DGA met in eigen beheer opgebouwd pensioen. Het hof wijst het verzoek om afstorting door de vrouw af op grond van de jaarrekening van de bv en de aangifte IB van de man en omdat het niet exact kan vaststellen hoeveel geld nodig is voor afstorting. De bv is niet in staat haar vermogen zodanig liquide te maken dat er voldoende kapitaal beschikbaar komt voor de gevorderde afstorting. Verkoop van de woning kan van de man niet gevegd worden. Het hof wijst het verzoek van de vrouw om zekerheidsstelling toe voor hypotheekrechten op een pand en vordering van de bv op de man. Partijen mogen zich bij akte uitlaten over de benodigde bedragen voor afstorting en (maximum)bedragen waarvoor zekerheid moet worden verleend.

Geschil over verevening pensioen in eigen beheer DGA na scheiding. Man en vrouw zijn in 1977 gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Bij akte hebben zij iedere gemeenschap van goederen uitgesloten, zijn zij een finaal verrekenbeding overeengekomen en hebben zij afgesproken bij echtscheiding de waarde van de door ieder van hen tijdens huwelijk opgebouwde pensioenrechten bij helfte te verdelen op de wijze als in de akte nader is bepaald. Na echtscheiding vordert zij van de bv en de man primair afstorting van het haar toekomende deel van het ouderdomspensioen bij een verzekeraar en subsidiair zekerheid van haar pensioenaanspraken. Het hof oordeelt op grond van rechtspraak dat de pensioenverstrekende vennootschap (geïntimeerde 1) aansprakelijk is voor de afstorting. Het hof is van oordeel dat in dit geval de gevorderde afstorting bij een externe pensioenverzekeraar van het kapitaal dat nodig is voor het aan de vrouw toekomende ouderdoms- en weduwenpensioen niet gevegd kan worden. Voor dit oordeel heeft het hof acht geslagen op de jaarrekening van geïntimeerde 1 en de aangifte IB van de man voor 2016 (overgelegd door de advocaat van de man ten behoeve van de comparitie bij journaalbericht van 29 september 2017). Verder is van belang dat het hof op dit moment niet exact kan

vaststellen hoeveel geld er nodig is voor afstorting. De man heeft op de comparitie bij het hof naar voren gebracht dat zijn accountant het voor afstorting benodigde bedrag op ongeveer € 250.000 heeft begroot. De advocaat van de vrouw heeft in zijn memorie van grieven bedragen genoemd die in die buurt liggen. Geïntimeerde 1 is op dit moment niet in staat haar vermogen zodanig liquide te maken dat er naast de liquide middelen voldoende kapitaal beschikbaar komt voor de gevorderde afstorting. Te gelde maken van de vorderingen op de man is op dit moment niet mogelijk, omdat de man onvoldoende vermogen en inkomsten heeft om zijn schulden aan geïntimeerde 1 geheel of gedeeltelijk af te lossen. Een gedeeltelijke aflossing zou in beeld kunnen komen, indien de man zijn woning zou verkopen. Het hof is echter van oordeel dat dit in de gegeven omstandigheden niet van hem kan worden gevergd. Nu afstorting niet mogelijk is, rest de vraag of van de vennootschap en van de man, zo dat mogelijk is, kan worden gevergd dat een andere voorziening tot zekerheid van de pensioenaanspraken van de vrouw wordt getroffen. Het hof is van oordeel dat uit de eisen van redelijkheid en billijkheid die de rechtsverhouding tussen ex-echtgenoten beheersen, voortvloeit dat deze vraag in beginsel positief beantwoord moet worden. Naar het oordeel van het hof valt niet in te zien wat ertegen is dat geïntimeerde 1 ten behoeve van de vrouw een recht van hypotheek verleent op de haar toebehorende onverdeelde helft van het pand aan de a-sstraat en pandrechten op de vorderingen van geïntimeerde 1 op de man. Niet is gebleken dat op deze goederen geen recht van hypotheek respectievelijk recht van pand kan worden gevestigd. Het hof kan op dit moment alleen vaststellen dat geïntimeerde 1 gehouden is de vermelde zekerheden aan de vrouw en aan de man te verlenen. Bij gebreke van overeenstemming over het bedrag dat nodig is voor afstorting van de pensioenaanspraken van zowel de vrouw als de man is het niet mogelijk het (maximum)bedrag te bepalen waarvoor zekerheid wordt verleend. Om verrassingen te vermijden zal het hof partijen in de gelegenheid stellen zich bij akte nader uit te laten over de vaststelling van de bedragen die nodig zijn voor de afstorting en de (maximum)bedragen waarvoor zekerheid moet worden verleend.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5690

Zaaknummer: 200.160.728

Rechters: M.L. van der Bel, J.H. Lieber en N.C. Streep

Advocaten: J. van Ravenhorst en G. de Gelder

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geslaagd beroep op rechtsverwerking pensioenvordering vrouw na scheiding vorige eeuw

Vrouw vordert in deze procedure deel ouderdomspensioen man. Zij zijn gehuwd in 1971, van tafel en bed gescheiden per 1994. De echtscheiding is ingeschreven in 1997. Rechtbank oordeelt dat Boon/Van Loon van toepassing is omdat het huwelijk is ontbonden voordat de WVPS in werking trad. De vordering van de vrouw is niet verjaard want een overgeslagen goed. Het beroep van de man op rechtsverwerking slaagt. De vrouw wist al sinds haar eigen pensionering (2007) van zijn pensioen. Bovendien is in 2008 geprocedeerd over partneralimentatie waarbij het pensioen van de man steeds ter sprake is gekomen. De dagvaarding dateert van 2017. De rechtbank wijst de vorderingen van de vrouw af.

Man en vrouw waren getrouwd van 1 april 1971, gescheiden van tafel en bed per 18 januari 1994 en de echtscheiding is ingeschreven op 6 augustus 1997. De man heeft vanaf 1989 pensioen opgebouwd bij het pensioenfonds apothekers (SPOA). In 2005 is hij met vervroegd pensioen gegaan. Op 25 september 2007 heeft de vrouw de man verzocht om ouderdomspensioen. De vrouw heeft in 2009 uit hoofde van achterstallige partneralimentatie beslag laten leggen op de pensioenuitkering van de man bij SPOA en op zijn koopwoning. Bij exploit van 13 april 2012 heeft de vrouw op grond van de beschikking van de Rechtbank Den Haag van 27 januari 2009 executoriaal beslag laten leggen op het pensioen van de man bij SPOA. De man is in 2014 naar [naam land] geremigreerd. In 2016 is de woning verkocht voor € 468.500. Van dat bedrag is een bedrag van € 200.000 in depot bij de notaris gehouden. Ook is een bedrag van € 42.022,36 aan de vrouw uitbetaald voor achterstallige alimentatie. Na aftrek van de kosten is het restantbedrag van € 219.753 overgemaakt naar de rekening van de gevolmachtigde van de man. Op 7 maart 2017 heeft de Rechtbank Den Haag de vrouw verlov verleend om ten behoeve van achterstallige pensioenaanspraken conservatoir beslag te leggen op het depot van € 190.000 dat onder de notaris ligt. Bij exploit van 20 maart 2017 heeft de

vrouw dit beslag gelegd. De vrouw ontvangt een pensioen bij PGGM van € 87,83 per maand.

Bij brief van 21 december 2017 heeft SPOA de man bericht dat de contante waarde ter hoogte van een eenmalige afkoopsom € 5.739,04 ten gunste komt van zijn ex-partner. De vrouw stelt dat zij vanaf 1 december 2005 recht heeft op haar deel van het pensioen. Het totale bedrag waarop de vrouw in de periode van 1 december 2005 tot 1 maart 2017 aanspraak maakt, is € 148.076,85. De man vordert opheffing van de beslagen en veroordeling van de bedragen die zij van SPOA heeft ontvangen. De rechtbank oordeelt dat het huwelijk is ontbonden nadat het arrest Boon/Van Loon (HR 27 november 1981, NJ 1982/503) is gewezen en voordat de Wet verevening pensioenrechten na scheiding op 1 mei 1995 in werking is getreden. Anders dan de vrouw heeft betoogd zijn derhalve op de opgebouwde pensioenrechten de regels van het arrest Boon/Van Loon van toepassing. De man heeft zich beroepen op verjaring van de vordering, aangezien die meer dan twintig jaar na de inschrijving van de scheiding van tafel en bed is ingesteld. De man wordt hierin niet gevolgd. Bij beschikking van 18 oktober 1993, die door het Hof Amsterdam is bekrachtigd, is naast de scheiding van tafel en bed tevens de verdeling van de tussen partijen bestaande huwelijksgoederengemeenschap uitgesproken. De vrouw heeft onbetwist gesteld dat bij die verdeling niet ook de door de man opgebouwde pensioenrechten zijn meegenomen. Dit leidt ertoe dat de opgebouwde pensioenrechten worden aangemerkt als een overgeslagen goed als bedoeld in artikel 3:179 lid 2 BW. Op grond van artikel 3:178 BW kan de vrouw te allen tijde alsnog nadere verdeling hiervan vorderen, zodat deze vordering niet voor verjaring vatbaar is.

Het beroep van de man op rechtsverwerking slaagt. In 2005 is de man met vervroegd pensioen gegaan. Tussen partijen is niet in geschil dat de man de vrouw daarover niet heeft geïnformeerd. Uit de in het geding gebrachte brief kan echter worden afgeleid dat de vrouw al op 25 september 2007 wist dat de man met pensioen was gegaan en dat zij per februari 2008, toen zij zelf met pensioen ging, aanspraak wilde maken op het ouderdomspensioen. Zij heeft vervolgens pas in 2017 de man gedagvaard. Vanaf 2008 speelde de rechtszaak over de partneralimentatie waarin het pensioen van de man steeds ter sprake is gekomen. De hoogte van de partneralimentatie is zelfs berekend op grond van het pensioen dat de man ontving. Bovendien werd de vrouw in die procedure bijgestaan door een advocaat. Gelet op deze omstandigheden, in onderlinge samenhang gezien, heeft de vrouw door in de periode van 2008 tot 2017 geen aanspraak te maken op haar deel van de door de man opgebouwde pensioenrechten bij hem het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat zij haar aanspraak niet meer te gelde zou maken. De vorderingen van de man tot opheffing van de beslagen worden afgewezen. Het beslag op het depot bij de notaris is niet vexatoir, de vrouw kan nog rechtsmiddelen instellen. Het beslag op het pensioen bij SPOA wordt evenmin opgeheven. Niet in geschil is dat de man aan de vrouw geen alimentatie heeft betaald, terwijl hij daartoe

op grond van beschikkingen wel was gehouden. De bedragen die de vrouw van het SPOA en de notaris heeft ontvangen, betreffen betalingen aan achterstallige alimentatie. Nu tussen partijen niet in geschil is dat de man niet aan zijn alimentatieverplichting heeft voldaan, zijn deze betalingen aan de vrouw niet onverschuldigd gedaan. Deze vorderingen zullen dan ook worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2600

Zaaknummer: C/13/628802 / HA ZA 17-502

Rechters: J.W. Bockwinkel

Advocaten: G.A. Nandoe Tewarie en C.M. Schouten

Wetsartikelen: 3:179 lid 2 BW en 3:178 BW

RECHTSPRAAK

Verdeling opgebouwd pensioen na scheiding in 1986

Geschil over verdeling pensioen na echtscheiding. Hof oordeelt dat gelet op de scheidingsdatum van 1986 de waarde van tot de echtscheiding door de man opgebouwde pensioen deel uitmaakt van de gemeenschap van goederen. Niet overeengekomen dat de vrouw daarvan afstand heeft gedaan in ruil voor spaarrekening van f 15.000. Beroep op rechtsverwerking slaagt niet.

Partijen zijn in gemeenschap van goederen gehuwd in 1966 en gescheiden op 23 mei 1986. De man heeft voor en tijdens het huwelijk ouderdoms- en bijzonder weduwepensioen opgebouwd bij het ABP. Gelet op de datum van echtscheiding maakte de waarde van het tot datum echtscheiding door de man opgebouwde pensioen deel uit van de gemeenschap van goederen. Volgens de vrouw hebben partijen destijds verzuimd de waarde van dit pensioen bij de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap te betrekken. Daarom maakt zij alsnog aanspraak op verdeling daarvan in die zin dat de man die in 2008 de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, haar maandelijks het haar toekomstige deel van het pensioen dient te voldoen vanaf genoemde datum. De man stelt primair dat in de huwelijksgoederengemeenschap tevens viel een spaarrekening op naam van de vrouw waarop een bedrag van f 15.000 stond, dat partijen in het kader van de verdeling zijn overeengekomen dat voornoemd bedrag aan de vrouw toekwam en de vrouw daartegenover geen aanspraak maakte op verdeling van de door hem opgebouwde pensioenrechten. Voorts stelt hij dat de vrouw inmiddels haar recht heeft verwerkt om verdeling van de door hem opgebouwde pensioenrechten te vorderen. Subsidiair stelt de man dat indien de door hem gestelde overeenkomst niet bewezen wordt geacht, hij alsnog aanspraak maakt op verdeling van het bedrag van f 15.000 vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 23 mei 1986.

De rechtbank heeft de vorderingen van de vrouw toegewezen en de vordering van de man afgewezen. De man stelt dat partijen overeen zijn gekomen dat het bedrag dat op de spaarrekening stond door de vrouw kon worden behouden, in ruil voor het niet verdelen van het door de man opgebouwde pensioen. De vrouw stelt dat het bedrag op de spaarrekening

toebehoorde aan haar moeder. Het hof volgt de man niet in zijn stelling. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat het aan de man te stellen en zo nodig te bewijzen is dat het bedrag van f 15.000 tot de gemeenschap behoorde. De vrouw heeft voldoende gemotiveerd betwist dat het betreffende bedrag onderdeel uitmaakte van de huwelijksgemeenschap en daarmee tevens de wettelijke vermoedens van de artikelen 3:109 Burgerlijk Wetboek (BW) en 3:119 lid 1 BW in afdoende mate ontzenuwd. De man acht het gelet op het tijdsverloop tussen de datum van echtscheiding en de verdeling onredelijk om de door hem tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten alsnog te verdelen. Het hof oordeelt dat de rechtbank met juistheid heeft overwogen dat een vordering tot verdeling ingevolge artikel 3:178 BW niet verjaart. Enkel tijdsverloop is onvoldoende om rechtswerking aan te nemen. De waarde van de door de man voor het huwelijk opgebouwde pensioen dient ook opgenomen te worden in de verdeling. Op het moment van het voltrekken van het huwelijk is namelijk tussen hem en de vrouw van rechtswege een algehele gemeenschap van goederen ontstaan. De vrouw heeft ook recht op weduwepensioen over de diensttijd van de man tot de datum echtscheiding.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 29-03-2011

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2011:646

Zaaknummer: 200.064.029-01

Rechters: G.J. Driessen-Poortvliet en A.N. van de Beek

Advocaten: A. Rijkelijkuizen, B.R. Boer-Kühn en A.V.T. de Bie

Wetsartikelen: 3:109 BW, 3:119 lid 1 BW en 3:178 BW